

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 64, Temmuz 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

GENÇLİK SAVAŞACAK

DEVRİM KAZANACAK

Geçen yıl KCK operasyonları kapsamında Amed'de gözaltına alınan ve tutuklanan Dicle Üniversitesi öğrencisi Barış Kaya'nın davası, Yargıtay tarafından onaylandı ve yoldaşımız 11 yıl 3 ay ceza aldı. Mahkemenin ayakkabı benzerliğinden vermiş olduğu bu ceza, o günlerde de basın gündeminde epey yer almıştı. Burjuvazinin göstermelik mahkemelerinden medet umanlar için bu dava bir kez daha göstermiştir ki, burjuvazye ve onun mahkemelerine güven olmaz.

**BARIŞ KAYA YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

**Barış Kaya'ya destek vermek için aşağıda bulunan adrese mektup ve kartlarınızı yollayabilirsiniz.
(E Tipi Kapalı Cezaevi D-16 MARDİN)**

**8 Temmuz 2012 Taksim
Barış Kaya İçin Yapılan Dayanışma Eylemi**

**Burjuvazi gençliği
her gün daha fazla
karşısına alıyor.
Yıllara varan cezalarıyla gençliği
yıldırayabileceğini düşünüyor
ama yanılıyor.
Gençlik;
Denizlerin, Chelerin
yolunda yürüyerek
DEVİRİM VE KOMÜNİZM
mücadelesini
zafere kadar sürdürecekt!**

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Yaz mevsiminin en sıcak günlerinin yaşandığı Temmuz ayı içerisindeyiz. Tabii ki bu sıcaklar ne devletin baskı ve terörünü ne de işçilerin, emekçilerin, gençlerin kitlesel eylemlerini engelleyemiyor.

Suriye ile savaş konusu güncelliğini hiç yitirmeden devam ediyor. T.C devleti Suriye halkını "korumak" adına Suriye'ye girmek için elinden geleni yapıyor. T.C devleti ne kadar Suriye halkının "iyiliğini" düşünse de Uluslar arası "güçler" anlayamadığı için bir süre daha ağzında ki salya ile beklemek zorunda.

Türkiye Suriye'ye saldırmak konusunda son derece iştahlyken, içeride çıkan yangınlar onun etrafında bir korku çemberi oluşturuyor. Cezaevlerin de çıkan yangınlar bunu bütün çıplaklığı ile bize gösterdi. Devlet ve burjuva medya Urfa cezaevinde ki ilk yangını yalanlarıyla söndürmeye çalıştı. Ancak bu yalanlara en güzel cevap tutsaklardan geldi. Tutsakların yaktığı isyan ateşi devletin ve burjuva medyanın gözlerindeki korkuyu görmemizi sağladı. Buradan Urfa cezaevinde yakınlarını ve sevdiklerini kaybedenlere başsağlığı diliyor ve acılarını paylaşıyoruz.

Son olarak işçiler, emekçiler hak gasplarına karşı, işten atılmalarına karşı eylemler. Bunlardan bir kaç BEDAŞ, THY, TEDAŞ, HEY TEKSTİL işçileri... gençliğin ve işçilerin mücadele birliğini oluşturmak için herkesi işçi ve emekçilerin eylemliliklerine destek olmaya çağırıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...
Hoşcakalın.

BURJUVAZİNİN SALDIRILARI VE GENÇLİK

UMUT GÜNEŞ |

Devrimin birleşik karakterinden ötürü, burjuvazinin ve faşist devletin hangi tarafa olursa olsun yaptığı saldırı, birleşik devrimin kendisine, gelişimine dönük bir saldırıdır ve bir arada durulması, birlikte karşılanması, gerekir. Sokakta oluşan mücadele birliğinin daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gerekir. Birleşik devrimimizin en örgütlü, hareketli ve bilinçli kesimi olan Kürt halkı ve devrimci gençliği, sadece burada değil, Ortadoğu'da da kilit öneme sahip bir güç haline geliyor ve bölgede emperyalist güçlerden tutunda, bölgede gerici, faşist devletlerin yoğun saldırısına maruz kalmaktadır. Şimdiden şunu söylemek gerekir ki bu saldırının ana hedefinde, devrimci mücadele çizgisinin sürecin dışında bırakılması, etkisiz kılınması ve yok edilmesi bulunuyor

Binlerce yıllık yönetme geleneğine sahip burjuvazi, iktidarını korumak adına her yolu dener. Devrim mücadelesinin gelişimine göre baskı ve zordan tutun da, politik manevralara kadar pek çok yol, sınıflar mücadelesinin gelişiminde görülmüştür.

Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminde de bunun pek çok örneğini görmek mümkün. Bugün birleşik devrimimizin her iki parçası da hareketli günler geçiriyor. Önemli deneyimler yaşıyor. Devrimin birleşik karakterinden ötürü, burjuvazinin ve faşist devletin hangi tarafa olursa olsun yaptığı saldırı, birleşik devrimin kendisine, gelişimine dönük bir saldırıdır ve bir arada durulması, birlikte karşılanması, gerekir. Sokakta oluşan mücadele birliğinin daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gerekir. Birleşik devrimimizin en örgütlü, hareketli ve bilinçli kesimi olan Kürt halkı ve devrimci gençliği, sadece burada değil, Ortadoğu'da da kilit öneme sahip bir güç haline geliyor ve bölgede emperyalist güçlerden tutunda, bölgede gerici, faşist devletlerin yoğun saldırısına maruz kalmaktadır. Şimdiden şunu söylemek gerekir ki bu saldırının ana hedefinde, devrimci mücadele çizgisinin sürecin dışında bırakılması, etkisiz kılınması ve yok edilmesi bulunuyor.

Devrimci Mücadeleden Vazgeçmek Özgürlükten Vazgeçmektir!

Burjuvazi devrimci mücadele yürüten kitleleri bu mücadele çizgisinden vazgeçirmek adına çok uğraş verdi, hala da veriyor ama başarılı olamıyor! Başarılı olamamasının nesnel ve öznel birçok sebebi var.

Hatırlanacaktır, Amed ayaklanmasından sonra yaşanan süreçte “polise taş attıkları” gerekçesi ile yüzlerce çocuk yaşlarının kat be katı cezalar almış, zindanlara atılmıştı. Zindanlarda

çocuk yaştaki tutukluların ne tür saldırılara uğradığı da görüldü. Yine en demokratik haklardan olan basın açıklaması gibi eylemlere katıldığı için binlerce genç ağır cezalar almış ya da davalar açılmıştı.

Aynı dönemde İstanbul'da bir protesto eylemi gerçekleştirmek isteyen üniversiteli öğrencilere polis çok sert müdahale etmiş ve bir kadın çocuğunu kaybetmişti.

Burjuva partilerden, gazetelere, reformistlere kadar geniş bir kesim bu olay üzerinden polis şiddetini eleştirmişti. Eleştirme noktaları ise öğrencilerin demokratik haklarını kullanacakları ve “yasa dışı” herhangi bir şey yapmayacaklarıydı.

Burjuva partiler yaptıkları açıklamalar ile ve hatta polis saldırısına maruz kalan öğrencileri savunur görünmekle aslında şunu yapıyorlardı; “benim size çizdiğim sınırlar içerisinde kalırsanız, bunun dışına çıkmazsanız, benim için tehlike oluşturabilecek bir yola girmezseniz, polis ya da asker saldırısına uğramazsınız. Bunun dışındaki yapılan her eylem ya da protesto devletin en sert saldırısına uğrayabilir” düşüncesini topluma kabul ettirmek, toplum nezdinde polisin, askerinin mahkemelerin en tam ifadeyle faşist devletin devrime karşı girişeceği tüm saldırıları, katliamları topluma kabul ettirmenin bir yoluydu.

Taş atan çocuklar için de medyada çıkarılan gürültünün nedeni aynıydı. “Bunlar çocuk, terörist olsalar olabilir ama bunlar henüz çocuk” diyerek faşist devletin dağlarda kullandıkları kimyasal silahları ve katliamları topluma kabul ettirmeye çalışmaktı.

Esas mesele ise kitlelerin devrimci mücadeleyi ve araçlarını tercih etmelerinin önüne geçmekti. Çünkü devrimci durum ve iç- savaş koşullarının yaşandığı Türkiye ve K. Kürdistan'da

7'den 70'e devrimci mücadele sürdüren bir Kürt halkı faşist devlet açısından son derece tehlikelidir. Üniversitelerden, liselere gençliğin, işçi ve emekçilerin, kadınların önündeki engelleri bir bir açıp, devletle çatışmalara girmesi, devrim ve sosyalizm sloganlarının, çağrılarının her an duyulması faşist devlet açısından son derece tehlikelidir.

Kitlelerin nesnel gelişmelerin etkisi ile devrimci mücadeleye yönelmesi, devrimci mücadele çizgisinin güç kazanması ve yaşanan krizlerden, yoksulluk ve sefalet karşılık gençlikte ve toplumun hemen her kesiminde artan ayaklanmacı, isyancı ruh halinin burjuvazi açısından büyük bir tehdit oluşturduğu aşikar.

Ama reformist ve oportünist hareket burjuvazinin bu tür oyunlarına kanıp, medyada burjuva yazar çizer takımının eleştirileri ile ağız birliği yapıp, faşist devletten "hak, hukuk, adalet ve özgürlük" taleplerine devam ediyor. Bu tutum her yerde kitlelere teşhir edilmeli ve bu alanda ideolojik, politik pratik bir mücadele güncel bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Çünkü kapitalist toplumda burjuvazinin yasalarının sağlayacağı ve güvencesi altında olacak olan bir özgürlük aslında bir köleliktir. Burjuva sınıf için özgürlük, işçi sınıfı ve emekçiler açısından ise bir diktatörlüktür. Kapitalizmde sömürülen, ezilen ve geleceği çalınan yığınlar yalnızca, kapitalist sisteme karşı yürüttükleri

mücadele ile özgürlüklerini sağlayabilir ve işçi sınıfı iktidarında bunu garanti altına alabilirler.

Ne Yapmalı?

Bu saldırı başka bir biçimle bugün Kürt halkına karşı yapılıyor. Burjuvazi bu sorunun çözümü noktasında "devrimci mücadele çizgisini" ve bunu savunan hareketleri dışarıda bırakmaya çalışıyor. Türkiye tarafında ise düzen içi mücadele çizgisini hemen her alanda egemen kılmak için burjuvazi yoğun bir çaba sarf ediyor. Bunun yanında ise reformistlerden tutun da, oportünistlere kadar savundukları politikaları ile burjuvazinin bu çabasına yardımcı oluyorlar.

Buna karşı başta Türk ve Kürt işçi, emekçi, öğrenci gençliği olmak üzere diğer ulus ve ulusal toplulukların gençliği devrimci mücadele ekseninde burjuvaziye karşı birlikte mücadele etmelidir. Her alanda isyan, ayaklanma, devrim çizgisini savunmalı, sorunlarının çözümünde devrimci mücadele araç ve yöntemlerinin kitlelere propagandasını yapmalı ve devrimci mücadele organlarını oluşturmalıdır.

Çünkü gençlik özgür olmak ve geleceğini kendi ellerine almak istiyorsa, faşizmden kurtulmak istiyorsa ve sömürsüz bir toplum idealleri kuruyorsa; devrimci mücadele çizgisinden vazgeçmemek, ısrarla bunu savunmaktır. Ve bu sömürücü sistemi temellerinden uçurmak ve sosyalizmi kurmaktır.

**gençlik
özgür olmak ve
geleceğini kendi
ellerine almak
istiyorsa, faşizmden
kurtulmak istiyorsa ve
sömürsüz bir toplum
idealleri kuruyorsa;
devrimci mücadele
çizgisinden
vazgeçmemek, ısrarla
bunu savunmaktır. Ve
bu sömürücü sistemi
temellerinden
uçurmak ve
sosyalizmi kurmaktır.**

KÜRTAJ

VE KADINLARA DÖNÜK SALDIRILAR

BERİL ÇİÇEK

Ekonomik kriz ve Suriye savaşı sonrası, Türkiye ve Kürdistan'ın en çok tartışılan konularından biri kürtaj meselesi oldu. R.T. Erdoğan bu konuyu kadınların ağırlıklı katıldığı nüfus planlaması toplantısında açıklarken, dilinden dökülen sözcükler önümüzdeki süreçte kadınların faşizm tarafından ne kadar ağır bir baskı altına alınacaklarını göstermekteydi. AKP'li kadınlar faşizmin çalışmalarına hizmet etmenin histerisiyle Erdoğan'ı çılgınca alkışlarken, burjuvazinin saflarında kendi cinslerine ilan edilen savaşın yürütücüleri olacaklarını da böylece göstermiş oldular. Görülüyor ki kadın hem cins olarak eziliyor, hem de sınıfsal olarak ve burjuvazi son saldırısı ile bunu bir kez daha gösterdi.

Faşizmin genç emekçi kadın nüfusuna biçtiği görev kısaca şu; her ne olursa olsun doğuracaksınız. Toplumsal emek sürecinin dışında olacaksınız. Eğitiminizi arkaya atacaksınız. Tecavüzcünüzün, işkencecinizin çocuğu da olsa doğuracaksınız, doğurmak sizin sonunuzu getirecek de olsa, çocuk sakat da olsa fark etmez, siz doğuracaksınız.

Peki birden bire nereden çıktı bu yasa? AKP 2003'te hükumete geldiğinde toplumsal tepkilerden kurtulmanın ilk yollarından birisi olarak kadın hakları üzerinde bir dizi düzenlemeye girişti. O zamanlar çoğu sol cemahtan hukukçular bile bu düzenlemelerde pek az eksiklik bularak hayretlerini dile getiriyordu. Bu hayret küçük burjuva sınıfın yeniden kazanılmasını içeriyordu. Küçük burjuva aydın çevrelerin kazanılması toplumun geniş küçük burjuva katmanını kazanmanın, kafaları karıştırmanın bir yolu. Aynı zamanda sokaktaki-eylemdeki kadını evine de döndürmenin bir aracıydı. Tekeller AKP aracılığıyla toplumun birçok kesiminde 'acaba işler düzeliyor mu' havası-umudu yaratmaya, devrimin birleşmeye başlayan cephesini bölmeye çalışıyordu. Ancak aradan geçen yıllarda görüldü ki, kağıt üstünde yapılan düzenlemeler yalnızca kağıt üstünde kaldı. Kadın cinayetleri, kadınlara yönelik aile içi ve devlet-polis şiddeti artıyor, kağıt üstündeki haklarını kullanmaya çalışan ka-

dınlar vuruluyor, kesiliyor, yakılıyor ve bunlara devletin verdiği cevaplar tüyler ürpertiyordu. İşsizliğin bu denli arttığı, ekonomik olarak güvencesiz olan kadınlar sürdürmek istemedikleri bir ilişkiyi sürdürmenin ya da sahip olmak istemediği bir çocuğu dünyaya getirme zorunluluğunun bütün ızdırabını yaşıyor, aç kalmayı, toplumun geri yanlarından kaynaklı dışlanmayı

göze alarak boşanmayı, çocuğunu doğurmamayı tercih ettiğinde ise ölüm tehditleri ve ölümle yüz yüze kalıyordu. Durum hiç de iyi değildi ama faşizm ve kapitalist sistemin de durumu iyi değildi. Ekonomik krizlerle boğuşan ve son kertede savaşa hazırlanan devlet nasıl ki, "toplumsal uzlaşmanın", devrim cephesini bölmenin ilk adımlarından biri olarak kadın haklarında adımlar attıysa şimdi toplumu bir savaş düzenine sokmanın ve güçsüz ekonomisini bedava genç işgücü ve asker olarak düzenlemenin pratik adımlarını kadınlar üzerinden yapıyor.

Burjuvazi bunu "vicdan, ahlak" meselesi gibi göstererek, kürtajın "yaşam hakkının ihlali" olduğu gibi söylemlerle, gerçekleri her zaman olduğu gibi hasıraltı ediyor. "Kadın sağlığını önemsiyoruz", "Bilimsel olan neyse o uygulanır" diyor, hatta daha ileri gidilerek "Tecavüz sonucu doğan çocuklara bakarız" diyerek pervasızlaşıyor. Faşist tüm partiler ondan daha geride kalmamaya özen göstererek, 2004'de çıkarılan aile bütünlüğünün te-

mellerini bozan (ki o sıralarda kadının özgürlüğü için temel biçimde gösterilen) zina-kolay boşanmaya yönelik tüm yasaların geri alınmasını talep eden açıklamalar yapıyorlar.

Burjuvazi Roboski gibi vahşi bir katliamı kendini aklama ve konuyu başka biçime çevirmenin de gerekçesi olarak kürtajı kullanmıştır. Ama bu gerekçe öyle bir gerekçedir ki, kadının her türlü duygu ve düşüncelerini, yaşam koşullarını hiç saymaktadır. Son aylarda burjuva siyasetçilerin çıkardıkları yasalara şöyle bir baktığımızda rahatlıkla görebiliriz ki; çıkan veya çıkması planlanan tüm yasalarda kadın cinsi üzerinde korkunç baskıların daha da perçinleneceğini görebiliriz. 4+4+4'den "dinsel bir kuşak yetiştirme" evlenme yasasının düşürülebileceğinden, zina boşanma gibi yasaların değiştirilmesi hedefinden vs....

Biliyoruz ki burjuva yasalar özel mülkiyeti korur, yasaları polis korur, polisi ise devlet korur. Bunca kadın cinayetlerinin yaşandığı, medyasıyla bunun ekmek su gibi sıradanlaştırıldığı, fuhuş, taciz, tecavüz olaylarının tepeye tırmandığı bu düzende kadının sağlığı ne kadar mümkün olacak? Böyle bir yasa mı güvence altına alacak kadın sağlığını? Biliyoruz ki kürtajın yasak olduğu ülkelerde gizli koşullarda yapılan kürtajlarda binlerce kadın ölüyor, bunun neresi kadın sağlığını garantilemek oluyor? Devletin "baktığı(!)" çocuk esirgeme kurumlarında çocukların uğradığı dayak, işkence, tecavüz vakalarının bile haddi hesabı yokken? O nedenledir ki, devletin bu açıklamalarının hiçbir inandırıcılığı yok. "din, vicdan" tartışmaları yaratarak toplumun en geri duygularına, en geri yanlarına seslenerek bundan bile medet umuyorlar.

Bu durumun başka önemli bir boyutu daha var: Nüfus planlaması. Nüfus planlaması derken bunu genç, dinamik nüfus olarak okumak gerekir. Türkiye'nin böylesi bir dönemde genç nüfus artışını istemesi öyle masumane bir istek değil. Çünkü buradaki sermaye güçleri emperyalist devletlerle tam işbirliği içinde, onları arkasına

olarak Ortadoğu'da büyük bir askeri güç olma peşinde olduğu uzun zamandan beri biliniyor. Ortadoğu'da gerçekleşen halk devrimlerinin önüne geçmek için orada dinci gerici iktidarlar kurulmaya başlanmıştı. Askeri açıdan güçlü olmak ordunun teknik donanımın olmasının yanı sıra asıl olarak savaşa sürükleyecek dinamik, enerjik genç nüfusa sahip olmaktan geçiyor. Genç nüfus, aynı zamanda dinamikliğiyle kapitalistlere ucuz iş gücü anlamını da taşıyor. Devletin, hükümetin bu kadar alelacele planlarını harekete geçirmeleri yine bu durumu kanıtlıyor. Erdoğan'ın "3 çocuk olsun- 5 çocuk olsun" sözleri, şimdi de kürtaj yasağının gündeme gelmesi bu planların sonucudur.

Devletin bu ilk hamlesi değildi elbet. "Dindar nesil yetiştirme" sözlerinin ardından atılan adımlar, eğitim sisteminin tepeden turnağa dincileştirilerek değiştirilmesi, çocuk gelinlerin önünün açılması vb. ege-men güçlerin hedefinin rotasını şimdiden çiziyor. Bu aslında faşizmin kitle tabanını yaratma çabası, tabandan kitleleri gerici-leştirme çabasıdır. Üniversitelisi, işçisi, memuru, ev işçisiyle tüm genç emekçi kadınlar faşizmin, burjuva faşist politikaların birer kölesi haline getirilmek isteniyor. Genç emekçi kadınlar bu durumdan fazlasıyla rahatsız ve öfkeli. Genç emekçi kadınların örgütlenmesi dünden daha acil bir zorunluluk içermektedir. Onların öfkesi dünyanın değiştirilmesinde, yeni biçim verilmesinde güçlü bir motor olacaktır. Kadınların özgürlüğünü, yaşamının garantisini sosyalizm sağlayacaktır. Şimdi genç emekçi kadınları sosyalist düşüncelerle, eylemlerle tanıştırmamızın zamanı, enerjilerini ve öfkelerini devrimde örgütleme zamanıdır. Her devrim kadınları kazandığında hızla ileri sıçramıştır, sıçrayacaktır da.

Burjuvazinin, faşizmin amacı bu olabilir. Ama bu, tepeden turnağa kadar sarsılan sistemini, iktidarını koruma içgüdüsünden öteye gidemeyecektir. Çabalarını boşa çıkaracak olan emekçi sınıfların eylemliliğidir. Devrimin dinamosu, erkeğiyle kadınıyla gençliğin de yüzünü döndüğü çağ isyanlar, devrim ve ayaklanmalar çağıdır.

BİZ KİMİZ

*Biz ki emeğiyle geçinen
Makine çarklarında ezilen
Biz ki ezildikçe susan
Sustukça ezilenleriz.
Biz ki ekmekten sudan havadan bile
Payını insanca alamayan
Yağlı urgan kokusuyla
Köşeye çekileniz.
Patronun zenginliğine zenginlik katan
Kattıkça aç kalan
Biz ki gündüz güneşinde işten
Gece açlık ve yorgunluktan uyuyamayanız.
Biz ki ezildikçe susan
Sustukça ezileniz.
Biz ki Nazım ustanın şiirinde
'Suçun büyüğü senin kardeşim!'
Mısralarına yakışınız.
Biz ki susan ve isyanı büyüteniz.*

Antep'ten Bir DÖBLÜ

Son Dakika Haberi !

Son dakika haberi!

Cezaevlerinde yangın çıktı.

Urfa cezaevinde çıkan yangında 13 “adli” mahkum yanarak öldü.

Yetkililer (vali, cezaevi müdürü, adalet bakanı) yaptıkları açıklamalarda şunları söylediler:

Akşam saat 22:00 sularında sıcak havalardan bunalan “adli” mahkumlar vantilatör kavgasına tutuşmuşlar. Hücre kapısına ve üst kat girişine barikat kuran ve bu barikatları ateşe veren “adli” mahkumların 13’ü sonuç olarak yanarak can vermişlerdir. Başsağlığı diliyoruz....

Bunları söylerken yüzleri kızarmadı, bunları söylerken “vicdanları” sızlamadı... Gözlerimizin içine bakarak yalanlarını utanmadan sıralıyorlardı. Ve inanmamızı bekliyorlardı söylediklerine...

Ardından bir yangın daha çıktı Urfa cezaevinde ve takip etti Adana, Yozgat... Urfa’yı.

Tutsaklar seslerini eylemleriyle ulaştırdı bizlere. Haykırdılar tek bir ses ile...

İSYAN! İSYAN! İSYAN!

8 kişilik yerde, 20-30 kişi kalmamak içindi **İSYAN!**

Hakarete, aşağılanmaya karşıydı **İSYAN!**

İşkenceye ve zulme karşıydı **İSYAN!**

Umudun ve özgürlüğün adıydı **İSYAN!**

Evet cezaevlerinde isyan vardı. Bu isyanlar bizi üzdü, sinirlendirdi, öfkelenirdi. Ama bir şey öğretti. Devletin ve burjuva medyanın pis yüzlerini daha net görmemizi sağladı. Hiç utanmadan yalan söyleyenleri görmemizi sağladı. Ve tabi bu sözleri sorup sormadan haber yapan “gazetecilerle” tanıştırdı.

Burada Bakırköy cezaevinde bulunan Yüksel Genç’in Gündem gazetesinde yayımlanan konuyla ilgili yazısından bir bölümü almak yerinde olacaktır.

“...Ekranlara cezaevlerinde yükselen dumanlar, öfke, tepki ve korku duyan tutuklu yakınlarına sıkılan gaz bombaları, bir de ‘mahkumlar kaçabilir, kapıları kapatın, güvenciliği ağılayın!’ anonsları takılıverdi.

Bu söz aklıma, 1940ların Almanya’sın da, bir kilisede yakılan çoğu Yahudi onlarca esiri getirdi...

O olayda esirler toplama kampına aktarılmadan önce bir kiliseye hapsedildi. O gün çıkan yangında ise hepsi küle çevrildi. Yıllar sonra yapılan yargulamada : ‘ Neden yangın çıkınca kilise kapılarının kilitleri açılmadı, esirler kurtarılmadı?’ sorusuna gardiyan şu yanıtı verdi: “Bizim işimiz onları yaşatmak değil, kaçmalarını önlemektir... Biz işimizi yaptık! ‘

Türkiye’de mavi ring vakasında da, Urfa cezaevinde de Adalet Bakanlığı, Vali, personel v.s herkes gerçekten de “işini” yaptı. Tıpkı 1940’ların Almanya’sında ki gibi...”

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Evet onlar işlerini iyi yaptılar. Peki biz ne yapmalıyız? Zindanlar sorunu çok önemli bir konu. Bizler için ne kadar önemliyse burjuvazi içinde o kadar önemli. 19 Aralık süreci zindanlar sorununu burjuvazinin ne kadar ciddiye aldığını bize çok açık bir şekilde gösterdi.

Bizler de bu sorunu açık, net ve keskin bir şekilde ele almalıyız. “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” şiarı da zindanlar sorununa dair çözümü en açık ifadeyle ortaya koymaktadır. Tutsakların özgürlük umudu olan ve devrime giden yolda en önemli basamaklardan biri olan bu şiarı önümüze hedef olarak koymalıyız ve zindanlarda yanan isyan ateşini devrimin büyük yangınına dönüştürmeliyiz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

6 Temmuz günü Galatasaray lisesi önünde toplanan işçiler “Direnen İşçiler Onurumuzdur” en öndeki pankart arkasında kendi pankartlarını açtılar. BEDAŞ işçileri “BEDAŞ’tan Atılan İşçiler Geri Alınsın”, hemen arkasında Hey Tekstil işçileri “Yaşasın Sınıf Dayanışması” pankartı ile Türk Hava Yolları (Hava İş) emekçileri, hemen arkasında da Mücadele Birliği kortejleriyle “Bedaş İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Bedaş Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Yaşasın İşçilerin Birliği” şeklinde sloganlarla BEDAŞ’a kadar yürüdüler.

BEDAŞ işçileri, Hey Tekstil işçileri, THY (Hava İş) emekçileri, BEDAŞ işçileri için Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel müdürlük binası önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

İşten çıkarılan enerji işçilerine destek olan diğer eylemdeki işçiler “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor” sloganıyla yürüyüşe başladılar.

Nakliyat İş üyesi işçiler, Tümtis üyesi İşçiler, KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabip Odası, TMMOB, DİSK, Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği eyleme destek verdi.

6 Temmuz günü Galatasaray lisesi önünde toplanan işçiler “Direnen İşçiler Onurumuzdur” en öndeki pankart arkasında kendi pankartlarını açtılar. BEDAŞ işçileri “BEDAŞ’tan Atılan İşçiler Geri Alınsın”, hemen arkasında Hey Tekstil işçileri “Yaşasın Sınıf Dayanışması” pankartı ile Türk Hava Yolları (Hava İş) emekçileri, hemen arkasında da Mücadele Birliği kortejleriyle “Bedaş İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Bedaş Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Yaşasın İşçilerin Birliği” şeklinde sloganlarla BEDAŞ’a kadar yürüdüler.

Mücadele Birliği Platformunun’da destek verdiği eylemde “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir”, “THY İşçisi Yalnız Değildir”, “Hey Tekstil İşçisi Yalnız Değildir”, İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” şeklinde sloganlar attılar.

Taksim meydanında basına açıklama yapan Bedaş işçilerinden Hacı Ömer Yazıcı; ülkeyi yönetenlerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda emekçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmak için adımlar atıldığını, diğer yandan baskı ve zor politikalarıyla iktidarlarını sürdürdük-

lerini söyledi. Yazıcı; en son Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu’na yapılan operasyonda tutuklanan sendikacılara değinerek “Türkiye’de en çok muhalif politikacının, gazetecinin, sanatçının tutuklu olduğu ülkelerin başında geliyor.” diye konuştu. Yazıcı; Her “özgürlük” dediklerinde özgürlükleri boğmak için bir adım atılıyor; her “adalet” dediklerinde hakkın boğazını sıkıyorlar; her “demokrasi” dediklerinde diktatörlüğüne bir perçin daha atıyor, her “refah” dediklerinde yeni bir soygun ve talan dalgasını yükselttiklerini söyledi.

Hacı Ömer Yazıcı basın açıklamasını şöyle sürdürdü; “Bu süreçte Grev hakları gasp edilen ve direndikleri için işten atılan, direnişlerini sürdüren 305 THY çalışanı HAVA- İş üyeleri, sendikalı oldukları ve haklarını talep ettikleri için işten çıkartılan ve direnişte olan 120 Enerji- Sen Bedaş işçileri, maaşlarını alamadıkları için direnen ve işten çıkartılan Nakliyat İş Borusan işçileri, maaşlarını alamadıkları için direnen ve işten çıkartılan HEY Tekstil işçileri, kadro hakları verilsin diye mücadele eden ve işten çıkartılan ve direnişlerini sürdüren ÇAPA sağlık işçileri ile emek mücadelesinde bizde varız diyenler olarak bugün birlikteyiz.” dedi.

Taksim meydanından yapılan açıklamadan sonra Şişli yönü tarafı cadde trafiğe kapatılarak Elmadağ’a kadar, oradan BEDAŞ binasının bulunduğu noktaya yürüyüş gerçekleştirildi.

Destek veren kurumların işçilere yaptığı dayanışma konuşmalarından sonra BEDAŞ patronu ile görüşme için Enerji Sen Başkanı Kamil Kartal DİSK yönetiminden Ali Küçük Osmanoglu ile birlikte bir grup sendikacı işçilerin geri alınması, haklarının kazanılması konusunda uzlaşmaya varılmak için toplantıya gidildi.

Tarih boyunca, toplumsal üretim ilişkilerine bağlı olarak suç ve ceza kavramı bir değişim gösterir.

İlkel toplumda en ağır ceza, kişiyi toplumun dışına atmak, dışlamak olarak gerçekleşirken; köleci toplumda, bunun yerini köleleştirme veya ölüm alır. Feodal toplumda ise; işkence, halka açık yerlerde kırbaçlama, sürgün ve ölüm cezası vardır. Tarih sahnesine zindanlar bu süreçte çıkar. Zindan, suçlu olarak kabul edilen bireyin, yargılanma sürecinde ve hakkında verilen ceza ne ise, o gerçekleştirilinceye kadar, beklenmesi için kapatıldığı yerdi.

Kapitalizmin kendi egemenliğini kurma sürecinde suç – suçlu yeniden tanımlanır. Burjuvazinin yükseliş ve egemenlik çağında, dönemin bütün burjuva düşünürlerinin üzerinde anlaştığı biçimiyle suçlu: “Topluma zarar veren, toplumu karıştıran kişidir.” Suçlu toplum düşmanıdır. Burada toplumdan kastın burjuva toplum ya da kapitalist düzen olduğu açıktır.

Yani kapitalist özel mülkiyete ve bunu korumaya yönelik her türlü üst yapı kurumuna (devlet, din, kültür, ahlak vs.) karşı yapılan saldırı, suç ve buna kalkışanlar da suçlu oluyor. Suç ve suçlu böyle tanımlanınca ceza da buna göre şekilleniyor. Ceza ya suçu telafi etmeli, karşılmalıdır ya da suçlunun toplumdaki yerleşik ilişkilere bir daha zarar vermesi önlenmelidir. Bunun için polis – jandarma gibi toplumsal düzenin koruyucusu kurumlar yetkinleşirken, bir

yandan da ceza yasaları, mahkemeler, hapishaneler bugünkü modern anlamıyla tarih sahnesine çıkıyordu.

Türkiye ve K. Kürdistan zindanlar sorunun en çarpıcı örneklerinin yaşandığı başlıca yerlerden biridir. Komünistlerin, devrimcilerin, aydınların ve Kürt halkının önderlerinin zindanlarda bulunmadığı zaman dilimi, hemen hemen yok gibidir. Son zamanlarda öğrenciler de bu listeye eklenmiş bulunuyor. Tutuklu öğrencilerin sayısı 600’e yakın ve bu sayı her geçen gün artmakta. Biz de Genç Yoldaş Dergisi olarak genelde zindanlara özelde ise zindanlarda bulunan devrimci yurtsever öğrencilere yönelik bir sayfa hazırlıyoruz. Bu sayfada her sayı cezaevlerinde bulunan öğrencilerin mektuplarını yayınlamaya sizlerle onları buluşturmayı hedefliyoruz. Unutmamamız gerekiyor ki zindanlarda bulunan devrimciler bizler için mücadele ettiklerinden ötürü cezaevlerinde. Bizler onları ne kadar sahiplenirsek onlar özgürlüğe o kadar yakın olacaklar.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR**

Z. K. Genç Yoldaş Dergisi

MADENCİLERE BİR MEKTUP

Kışın evimizde kömürü ısınmak için yakarız. O kömür elimize nasıl geçti? Madenciler ne kadar çok çalışıyorsunuz. Bu kara taşı çıkarmak için, kör karanlık madenlerde... Bizim yaşadığımız dünyada değilsiniz sanki, başka dünyadaymışınız gibi. Kör karanlık yerin dibindeki maden ocaklarına inersiniz. Karanlık maden ocağına kafanızdaki madenci şapkası ışığıyla kazmayı ve nasırlı kara ellerinizi götürürsünüz. Uykulu yorgun bakar o gözleriniz kapanacakken kazmanın sesi sizi uyandırır. Karanlık, kör maden ocağında ayrı bir dünyada olduğunuzu hatırlarsınız. Devam edersiniz kazmaya... Sonra çocuğunuzu eşinizi özlersiniz. Çocuğunuzun başını okşamayı özlersiniz. Onlara bir dilim ekmek götürmek için ayrı bir dünyaya geldiğinizi bilirsiniz. Bazı zamanlar bir tuhaf olursunuz: arkadaşlarınız ailesine ekmek götür-

mek için indiği bu mezarda gözlerinizin önünde can verir. Bu sanki sizin kaderinizmiş gibi algılanır ya! İşte o zaman karınız, çocuğunuzu son defa görebilmek istersiniz. Bu duygu o kadar baskındır ki yukarı çıkınca çocuğunuza sıkıca sarılırsınız. Belki mi olur belki siz de sıradaki kurbandınız: ‘Kader Kurbanı’

Maden mezarlığına indiğiniz zaman hırsla vurursunuz kazmayı madene, ‘bitse de şuradan sağ salım çıkayım’ diye. Siz alın terinizle, dişinizle, tırnağınızla, uykusuz gecelerinizle, çocuğunuzdan, eşinizden ayrı o kara taşı, kömürü çıkarıyorsunuz. Hem de tonlarca... Siz soğuktan evinizi, ailenizi ısıtmak için çıkardığınız o kömürleri satın alıyorsunuz. Sizin çıkardığınız kömürleri parayla satın almak... Ne tuhaf değil mi? Sistemin çelişkisi de bu değil mi?

Şimdi o kör, karanlık, maden mezarlığından çıkıp öfkemizle, hıncımızla, kinimizle bu kokuşmuş düzeni yıkmak için mücadele etmek zorundayız. Mücadele etmeliyiz. Başka çıkarı yolu yok. Devrim için savaşmaktan başka seçeneğimiz yok. Emegimizin karşılığını almak için, insanlığın kurtuluşu için mücadele edelim.

Leninist Mizah Kolektifi

LMK

DENİZLER İÇİN BİR SÖYLEMEK

“Denizler ve yoldaşlar, hayatta bizim için çok hedefleri olmuşlardır. Biz Hayata devrimi yaratacağız; hedefimiz; Denizlerin geride bıraktığı hedefi yapacağız.” (7. Sınıf öğrencisi)

“Tanımıyordum. Tanidikça büyüledim. Menfaati hiçe sayan sadece hak ve halk için mücadele vermiş bir insan. Denizler ölmez sözü burada gerçek çıkıyor.”

“Bu ismi taşımak, Deniz’le adaş olmak hem zor hem de onurdur benim için... Adımı layıkıyla taşıyabilmek umuduyla.

“Adım Deniz”i yaratanların umut ezgileri düşmeyecek dilimizden, emeğinize sağlık.” (Red Dergisi çalışanı)

“Halkın Denizi Denizleşen halkla. Bir Deniz ölür ama bin Deniz gelir ardı sıra. Denizciyiz Hüseyinciyiz Yusufcuyuz!”

“Bir Deniz ölür ama bin Deniz gelir ardı sıra...”

EN DE BİR ŞEYLER İSTİYORUM

“Bugün yine Deniz bizleri bir araya getirdi. Devrimci önderlerimiz bizlerin onurudur. Unutmak ise ihanettir! Bizler unutsak da unuttursak da onlar yine bizleri ayağa kaldırıyorlar. Sevgilerimle. Kamber Ateş”

“Cüretine bin selam olsun senin!”

“Bir kızım bir oğlum var. Onların inşallah nice Denizler gibi olmalarını diliyorum...”

“İleride bir gün devrim olursa, eminim ki, bunda Denizlerin açtığı yolun katkısı çok büyük olacak. Biz devrimci gençler her zaman Denizlerin yolundan hiç korkmadan yürüyeceğiz. Onların bayrağını her zaman dalgalandıracacağız.”

“Denizin bedeni toprak altında olsa da, ebediyen ruhu hep yanımızda... Denizler ölmez Denizler doğar.”

“Denizler geleceğe güzel bir ışık yaktı. O ışığın düğmesi bizim ellerimizde.” (Tiyatro hocası)

“Eğer onlar olmasaydı, yaşamazdık ama devrimcilerin sayesinde paylaşmayı, açlığın anlamını öğrendik.”

GÖREVİMİZ; DENİZ GENÇLİĞİ

Yaşanan onca gelişmeden sonra hala AKP hükümetinin “ileri demokrasisine” güvenen var mıdır acaba? Zira işçi ve emekçilerden tutun da, gençliğe ve kadınlara, Kürt halkına kadar o kadar geniş bir kesime yoğun bir saldırı var ki, hiç bir burjuva iktidar bu kadar saldırıyı aynı anda yapmak zorunda kalmamıştı. Burjuvazi bir taraftan içeride her alanda yoğun bir iç savaşı sürdürmeye çalışırken, diğer taraftan da ağızdan salyalar akarcasına dış savaş isteği ile ortalıkta dolaşiyor. Ama etrafta üfürüklerle fırtına çıkarmaya çalışan AKP hükümeti, uluslararası görüşmeler sonunda gördü ki, çıkardığı fırtınanın etkisi, kendisini bile serinletmeye yetmeyecek düzeydedir. Son seçimlerde “resmi rakamlara” göre 2 kişiden birinin oyunu alan AKP hükümeti, rahat bir tek gün geçirememiş, her günü iç savaşın yoğun çarpışmaları içerisinde geçmiştir.

Yine de reformizm bu gidişattan bir şey anlamaktansa, burjuvaziden bir şeyler koparma peşinde. Hakkını yememek gerekir, binlerce yıllık yönetme geleneğine sahip burjuvazi politik manevralarıyla, geniş bir “sol” kesimi istediği konuma getirebilmekte, kendisine işçi sınıfı içerisinde de kan sağlamaya çalışmaktadır.

Bunu kimi zaman toplumu suni bir şekilde “şeriatçı”- “ulusalçı” olarak bölmeye çalışmakla, kimi zaman ise birkaç göstermelik “demokratikleşme” adımlarıyla yapmaktadır. Ve bunda kısmen başarılı olduğunu söylemek de gerekir. Kah ulusalcıların peşine takarak, kah “12 Eylül yargılaması” komedisinde olduğu gibi, reformizmi bu oyunun aktif bir parçası haline getirerek, iktidarını devam ettirmeye çalışıyor.

Çünkü devrimin toplumsal güçleri bu topraklarda sürekli hareket halinde. Kitleler, özellikle Kürt Halkı yanı başında gerçekleşen devrimlerden, dünyada gelişen diğer mücadelelerden öğrenerek ilerliyor.

Kapitalizm çöküş sürecini yaşadığında bunun ifadesi sadece ekonomik ve politik krizler olmaz. Aynı zamanda toplumsal yaşamın her alanında bir gericileşme, çürüme de yaşanır. Bunu iktidarların aldıkları kararlarda da çok açık

biçimde görürüz. Türkiye tekeli kapitalizminin çürümüşlüğü de attığı bu adımlardan görmek mümkün. Hatta bu gericileşmenin Arap devrimlerinin yaşandığı bu bölgede, aynı zaman diliminde olması bir rastlantı mıdır?

Tunus'ta iktidara gelen gericilerin ilk çıkardığı yasa “tek eşliliği” kaldırıp, “çok eşliliği” getirmek olmuştur. Yine Mısır'da gerici Müslüman Kardeşler'in başa geçmesi ile ilk çıkardığı yasalardan birinin nekrofilisi, yani ölü seviciliğine izin vermesi şaşırtıcı değil. Kadınlara dönük saldırılar bu iktidarların gericiğini ortaya koyarken, emperyalizmle işbirliği içerisindeki gericilerin bu bölgede, yeni bir karşı devrim odağı yaratmak amacıyla olduklarını da göstermiş oluyor. Hem Mısır'da, hem de Tunus'ta iktidar'da olan gericiler, model olarak AKP hükümetini örnek aldıklarını söylüyorlar. Kuşkusuz AKP'nin istediği gerici düzeyinin sınırı burası değil, ama oralarda olanlar niyetlerinin ne olduğunu en açık biçimde ifade ediyor.

Burjuvazinin Hedefinde Gençlik ve Kadınlar Var

Bir iktidarın niteliğini, kadınlara ve gençliğe yaklaşımları üzerinden belirlemek mümkün. Eğer sürekli kadın haklarını gasp etmekle, kadınları eve hapsedip, erkeğin kölesi noktasına getirmek istiyorsa, toplumsal yaşamın dışına atmak istiyorsa, böyle bir iktidarın demokrat ya da ilerici olduğunu düşünmek, en iyi ifadeyle politikadan anlamamaktır.

Eğer gençliği düşünmez, sorgulamaz, bilimsel yol ve yöntemlerden uzak eğitmek istiyorsa, toplumun geleceği olan gençleri zindanlara atıyorsa, dışarıda kalanları ise “uslu çocuklar” olarak yetiştirmek istiyorsa gençlik bu iktidarlara karşı mücadele etmelidir. Ama tüm bunlara ra-

ğmen, gençliği n

var olan iktidara umut bağlanması isteniyorsa, bu en iyi ifadeyle saflıktır.

Bu tür nesnellikten uzak düşüncelere karşı mücadele etmek devrimci gençliğin görevidir.

Son dönemde AKP hükümetinin politikaları, kendisine güven duyan pek çok kesimi şaşırtıyor. Sanki AKP hükümeti de diğer burjuva hükümetleri gibi bir hükümet değilmiş, burjuvazinin ve onun faşist devletin savunucusu değilmiş gibi. Hatta burjuva özel mülkiyeti korumakla görevli değilmiş, Kürt halkının köleliğini istemiyor ve emperyalizmin hizmetinde değilmiş gibi...

İlk önce kürtaj meselesinde şaşkına düşen bu kesimler şimdi de R.T Erdoğan'ın “dindar nesil yetiştireceğiz” açıklaması ile korkuya kapılmış durumda. Sosyal reformistinden tutun da, oportünist hareketlere kadar akıllarına ilk gelen “şeriat devleti” oluyor.

Akıllarına ne devrimin gelişimi, ne gençlerin devrime olan yönelimleri (ki 6 Mayıs anmalarında bu çok açık görüldü) ne de kadınların toplumsal değişim süre-

GENÇLİĞİNİ YETİŞTİRMEK

cinde daha aktif oluşu

şekilde toplumsal devrime karşı burjuvazinin girişmiş olduğu işlerdir.

Ama bizce toplumu iki kampa bölen ve sınıfsal farklılıkların üzerini örtmeye çalışan bu tartışmalardansa, burjuvaziyi bu tür açıklamalara iten sebepleri ortaya koymak daha önemlidir.

Zira bu tartışmaların amacı son günlerde gündem değiştirmek, gerçeği gizlemektir. Fakat komünistlerin görevi gelişmelerin arkasındaki gerçekleri hasır altı etmek ya da, yığınların bilincini sulandıracak tartışmalar yürütmek değildir.

Reformist- oportünist hareketler hep burjuvazinin gündemi ile konuşurlar, bir adım ilerisine gitmezler. Oysa komünistlerin görevi bütün çelişkileri, bütün açıklığıyla ortaya koymak ve yığınların görevlerini, önlerindeki tehlikeleri açıklamak ve bu engellerin nasıl aşılacağına yolu ve yöntemi konusunda yığınlara yardımcı olmaktır.

Sonuçta görülmesi gereken burjuvazinin toplumun iki önemli kesimini etkisiz kılmaya ve kendi saflarına katmaya çalıştığıdır. Bunların başında da gençlik ve kadınlar geliyor. Çünkü “dindar nesil yetiştirmek” için eğitim sistemi ne kadar önemliyse, çocukların gelişmesinde temel öneme sahip olan annelerin yani kadınların da rolü bir o kadar önemli. Bu nedenle burjuvazi ve onun hükümeti olan AKP, gençliği ve kadınları kazanmanın, en azından onları devrimci mücadelenin dışında bırakmanın peşinde. Çünkü onlarda Arap devrimlerinden kendilerine sonuçlar çıkarıyor.

Zira Arap devrimlerinde öne çıkan bu iki kesim emperyalizmin ve bölge gerici iktidarlarının en büyük düşmanı haline geldi. Aynı şekilde de devrimin zaferi için kilit noktada da bu iki kesimin örgütlenmesi duruyor.

Görevimiz;

Deniz Gençliğini Yetiştirmek

“Dindar bir nesil yetiştirme” açıklamasını itaatkar bir toplum yaratmak olarak da okumak gerekir. İtaatkar bir gençlik, itaatkar kadınlar, itaatkar işçiler ve emekçiler, itaatkar bir Kürt halkı, nihayetinde istedikleri itaatkar bir toplum.

Burjuvazi bunun için elinden geleni yapıyor. 4+4+4 eğitim sistemi ile, imam hatip liselerine gidişi kolaylaştırmakla, eğitim sistemini daha da gericileştirmekle ve en son “Haydi çocuklar camiye” kampanyasıyla buna hız verdi. Bu kampanya geçen yıllarda da yapılıyordu, bu yılın farkı ise katılmak için gerekli yaş sınırının kalkmış olmasıdır. Bunun hemen ardından Diyanet İşleri Başkanının “camisiz üniversite kalmasın” açıklamalarıyla, devlet planlarını ortaya koymuş durumdadır.

Tüm bu parçaları birleştirdiğimizde, yeni yetişecek neslin doğduğu andan itibaren, yoğun bir dincileştirme saldırısıyla karşı karşıya kalacağını söylemeliyiz. Tabi bizler bir devrimle burjuvazinin iktidarını devirmezsek!

Yine de uzlaşmaz çelişkilere sahip bir toplumsal sistemde, kendi içinde uyumlu, çatışmasız bir toplum yaratmak mümkün değil. Çünkü toplum sınıflara bölünmüş durumda ve ezen ile ezileni, sömüren ile sömürüleni koca bir açlık, sefalet ve kan deryası ayırıyor.

Çünkü; burjuvazinin tüm bu çabalarının altında kapitalist sistemin içinde sürekli olgunlaşan çelişkileri ve yığınların yükselen mücadelesi yer alıyor.

Bu çürümüş, kokuşmuş sistem içerisinde gelişen yep yeni bir nesil var. Burjuvazi bu yeni yetişen, sınıf mücadelesinin okulunda yetişen; isyancı, ayaklanmacı nesli engellemek ve kontrol altına almak istiyor. Ama başaramayacaklar!

Çünkü; yoğun çelişkiler çözülme bekliyor, gençlik geleceksizlik girdabından kurtulmak istiyor ve bu düğümü çözecek olan Deniz gençliğidir. Burjuvazinin bu gericileştirme saldırısının karşısına, bizlerin, devrimci gençliğin görevi Deniz gençliğini yetiştirmek olmalıdır. Denizleri çoğaltmak demek; Deniz’i, İsyanı ve Devrimi büyütmek demektir!

v e bunun mücadelenin sonuçlarını etkilemesi vs. gelmiyor da, hemen yeşil bayraklı AKP’nin bir “şeriat” devleti kurma iddiasından korkuya kapılarak, laikliğin savunucusu kesiliyor. TC tarihinin hiç bir döneminde laik değildi, şimdi de değildir. Laiklik sloganı ile yola çıkanlar, aslında burjuvazinin başka bir kesiminin arkasından gittiklerinin farkında değiller.

Yine de tüm bu kesimlere geçmişe biraz olsun bakmalarını isteriz. 12 Eylül faşizmine bakarlarsa, laikliğin bekçisi olarak gördükleri ordunun, TC tarihinde en fazla imam hatip liselerini açan kurum olduğunu görecektir. Din derslerinin zorunlu ders olarak öğretilmeye başlandığını görecektir. Hatta bugünün dinci gerici kuşağının yetişmesinde en fazla emek harcayanlardan birinin, bu kesimlere ait olduğunu söylemek yanlış olmaz. Tüm bunların nedeni nedir? Cevabı bizden değil, dönemin Genel Kurmay Başkanı olan Kenan Evren’den duyun; “Bugün bu koltuklarda biz oturmasaydık, komünistler oturuyor olacaktı” Yani darbeyi bir toplumsal devrime karşı yaptıklarını itiraf ediyorlar. Darbe sonrası yaptıkları da aynı

SARIGAZI HALKI SIVAS İÇİN SOKAKLARDA

Sivas Katliamının 19. yılında Madımak Oteli'nde yaranarak yaşamlarını yitiren 35 aydın ve sanatçı İstanbul Sarıgazi'de de yürüyüş ve sloganlarla anıldı. Sarıgazi işçi ve emekçileri, Aleviler, düzenledikleri bir yürüyüşle 19 yıl önce yakılarak katledilen 35 canı anarak "Sivas'ın Hesabı Devrimle Sorulacak!" dedi.

2 Temmuz günü Sivas'a gitmeyen bir çok işçi ve emekçi Sarıgazi'de yapılan anma yürüyüşüne katıldı. Saat 19.30'da Sarıgazi Vatan İlköğretim okulu önünde toplandı. Mücadele Birliği Platformu yürüyüşe "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" pankartıyla ve kızıl bayrakları, önlükleriyle katıldı. Yürüyüşte Sivas Yıldızeli Yusufoğlan Köyü Gençliği köylerini temsil eden bir pankart ve "Türküler Yanmaz Pir Sultanlar Ölmez" yazılı bir pankartla Sivas'ta yitirilen aydın ve sanatçıların resimlerini taşıdılar. Genci, yaşlısı, kadını, erkeği, işçisi öğrencisiyle Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan kitle yürüyüş boyunca "Türküler Yanmaz Pir Sultanlar Ölmez", "Sivas'ın Katili Faşist Devlettir", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını attı.

Basın açıklamasını Sarıgazi halkı adına Sami Tunca okudu.

Basın açıklamasında Sivas Katliamının 19.yılında faşist devletin mahkemelerinin göstermelik bir davayla insanları oyaladığına

değinilerek TC devletinin mahkemelerinden "adalet" bekleyenlerin bir kez daha hüsrana uğradıkları ifade edildi. "Faşist devlet Sivas'ta 35 canımızı yakarken asıl amacı gelişen devrimi engellemektir" denilerek, devletin kuruluşundan bu güne ne zaman varlığını tehlikede görmüşse işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı en acımasız en vahşi yöntemlerle saldırmaktan geri durmadığı, bunun en son örneğinin ise Roboski katliamı olduğu ifade edildi. Bugün birikmiş olan sorunların temelinde kapitalist sömürü sisteminin yattığı bunun çözümünün ise devrimde ve sosyalizmde olduğu belirtildi.

"Yeter ki sizler nasırlı ellerini toprağa dayayıp ayağa kalkın ve ARTIK YETER deyin, yeter ki siz örgütlenin ve kendinizi özgürleştirin. Yeter ki siz el ele verin ve 'Bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz / ölümün önünde sigarımızı' deyin ve yeni bir dünyayı kendi ellerinizle kurmaya cesaret edin" denilerek tüm işçi ve emekçiler, kadınlar, gençler hep birlikte mücadele etmeye çağrıldı. Eyleme Tokat Yağmurlu Kasabası Gençlik Kolları, Tokat Keçeci Köyü Gençliği, Dersimli Gençler, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Emekçi Kadımlar (EKA), Devrimci Emekçi Komiteleri katılarak destek verdi. Yürüyüş boyunca çevreden korteje katılanlar ve alkışlarla, sloganlarla destek verenler oldu.

TUTUKLU ÖĞRENCİLERE ÖZGÜRLÜK

9 Haziran günü tutuklu öğrenciler için gençlik örgütleri bir miting düzenledi. Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisyatifi, Halkların Demokratik Kongresi, Gençler Meydana, Tüm-İGD, DİP, Öğrencime Dokunma İnisyatifi, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Öğrencileri, Eğitim-Sen 6 No'lu İstanbul Üniversiteler Şubesi'nin de katıldığı mitingde, Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizlerde mitinge destek verdik. Tepe Nautilus önünde saat 14.00'de tutuklu öğrencilere özgürlük talebiyle bir araya gelen gençlik kortejinin önünde cezaevlerini temsilen parmaklık ve özgürlük talebi içeren dövizler taşındı. Türkçe ve Kürtçe pankart ve dövizleriyle devrimci demokrat yurtsever öğrencilere özgürlük isteyenler "Tutuklu Öğrenciler Serbest Bırakılsın", "TMY Çöpe, Öğrenciler Kampüse", "İçeride Dışarıda Hücreler", "Parçala", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Be Ziman Jiyan Nabe", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Tutuklu Gençler Serbest Bırakılsın", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Birlik, Mücadele, Zaffer", sloganları atarak, Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdü.

Mitinge birçok tutuklu öğrencinin ailesi, öğretmenler, sanatçılar da destek verirken BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel,

BDP İstanbul Eş Başkanı Asiye Kolçak ve BDP İstanbul Eş Başkanı Ali Rıza Bilgili, HDK Genel Meclis ve Yürütme Kurulu üyeleri, cezaevinden yeni tahliye olan öğrenciler Cebail Günebakan, Şeyma Özcan da mitinge katıldılar.

Mitingde gençlik örgütlerinin ortak basın açıklamasını İrmak Erdoğan okudu. Şu anda Türkiye'de 700'den fazla üniversite öğrencisinin tutuklu bulunduğunu, tam sayıyı tutuklu sayısı sürekli arttığı için bilemediklerini söyleyen Erdoğan, tutuklanan lise öğrencilerinin sayısının aynı şekilde hızla arttığını belirtti.

Erdoğan tutuklu lise öğrencilerinin sayısının 1500'den fazla olduğunu belirterek tutuklu öğrencilerin hangi koşullarda olduklarını Pozantı'yla öğrenildiğini, ülkücülerin saldırısına uğrayan gençlerin tutuklandığına ya da soruşturma açıldığını söyledi.

Erdoğan "örgütlü sosyalist gençlere yö-

nelik saldırılarla, sosyalist hareketle, işçi sınıfıyla öğrencilerin bağlarını koparma çabasında olduğunu ama buna güçlerinin yetmeyeceğini" belirtti.

Mitinge katılan Selahattin Demirtaş, okuldaki atılan ve tutuklanan tüm öğrencilerle omuz omuza mücadeleyi sürdüreceklerini söyleyerek "Ne kazanacaksınız?" diye sorulduğunu belirterek "Hiçbir şey kazanamazsak, onurlu bir şekilde ölürüz. Yarınlar elbette ki, mücadele edenlerin olacak ama bunu her şeye ticaret ve para kazanma zihniyetiyle bakan tüccar kafalar anlamaz." dedi.

Cezaevindeki 2100 öğrenciyi selamlayan, Sanatçılar Girişimi adına konuşan Orhan Aydın ise sözlerini şöyle sürdürdü: "Ama biz yalnız değiliz. Bu ülkenin yurtseverleri, devrimcileri, sosyalistleri var. Bu ülkenin sanatçıları yalnız değildir. Ülkeyi yarı açık cezaevine çeviren Tayyip gidicidir. Kalıcı olan devrimciler, sosyalistlerdir. Bu yaşlı sistemi alaşağı edecek olan sizlersiniz, yolunuz açık olsun." dedi.

Mitinge katılan tutuklu öğrencilerden Eren Yurt'un annesi Sultan Yurt da, oğlunun Newroz'a katıldığı için tutuklandığını belirterek, "Ben oğlumla gurur duyuyorum. Onun hep yanımdaydım, bugün bir adım daha yanımdayım. Hepiniz benim Eren'imsiniz, hepimiz benim çocuğumuzuz" dedi.

Gençlik örgütlerinin konuşmalarının ardından, Bandista konseriyle miting sona erdi.

GELECEĞİMİZ İÇİN SOKAKLARDAYIZ

Liseli devrimci öğrenci gençlik 4+4+4 eğitim sistemini protesto etmek ve eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için Kadıköy’de miting düzenledi.

DÖG, LÖB, Dev-Lis, DLB, DGH, DÖG, LAF, Mayıs’ta Yaşam, İleri Liseliler, Liseli Kıvılcım, Liseliler Meydana İnisiyatifi, Direnişçi Liseliler, İlerici Liseliler’in düzenlediği mitinge Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve bir çok liseli gençlik örgütü destek verdi.

Liseli Devrimci gençler yürüyüş boyunca 4+4+4 eğitim sistemine, paralı eğitime, emekçi çocuklarına okul kapılarının kapatılmasına, sınav sistemine ve yapılan uulsüzlüklere, okullardaki siyasi ve cinsiyetçi ayrıma, uygulanan teröre karşı “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm”, “Gençlik uyuma geleceğe sahip çık”, “Birlik Mücadele Zafer”, “Sistem Çürüyor, Sömürü Sürüyor, İsyân Büyüyor”, “Yaşasın Örgütlü Mücadememiz”, “Parasız; Bilimsel, Anadilde Eğitim Devrimle Gelecek”, sloganları atıldı.

Bizler Devrimci Öğrenci Birliği olarak “Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz” pankartını taşıdık ve “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Fabrikalar, Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, sloganlarını atarak mitin alanına doğru yürüdük.

Ayrıca işlerinden atılan ve eylemlerini sürdüren Havayolu işçileri, Hey Tekstil işçileri, Bedaş İşçileri, Borusan İşçileri de “Yalnız Değildir” sloganlarıyla ve “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, sloganlarıyla semlandı.

Miting alanına gelirken birkaç kişilik faşist bir grup Dev-Lis kortejine yönelik sözlü saldırıda bulunmayan kalkıştı, fakat devrimci öğrencilerin müdahalesiyle faşist grup uzaklaştırıldı.

İskele Meydanı’na gelindiğinde gençlik örgütleri adına yapılan basın açıklamasına Kudret Taşçı okudu.

YÖK’e ve genç işsizliğe karşı mücadele eden üniversiteli gençlerin, hükümeti ve düzeni eleştiren gazeteciler ve kadınların, hakkını arayan liselilerin ve hakkını talep eden, arayan herkesin devlet tarafından tutuklanarak susturulmaya çalışıldığını, 600’den fazla öğrencinin tutuklu olduğunu ifade eden Taşçı tüm dünyada parasız, eşit, bilimsel eğitim için mücadele verildiğini belirtti.

Devletin mücadele eden gençlerden korktuğunu söyleyen Taşçı Erdoğan’ın “Dindar nesil yetiştireceğiz, tinerci çocuklar mı

yetiştirelim?” sözlerine atıfta bulunarak, onların sokakta olmasına neden olanın Erdoğan’ın da temsilcisi olduğu paradan başka bir şeyin önemsenmediği sömürü sistemi olduğunu ifade etti.

Hükümetin tüm bu uygulamalarına, baskılarına karşı liseli gençlik olarak geleceklere sahip çıkmaya ve parasız, eşit, bilimsel, anadilde eğitim için mücadele etmeye, alanlar, sokaklara çıkmaya devam edeceklerini belirtti. Ardından Bıra Dengtaş Özbadem açıklamayı Kürtçe olarak okudu.

Daha sonra Abdülmelik Yalçın öğrencisi olduğu Bayrampaşa İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi’nde uygulanan kantin dayatmasına karşı, öğrencilerin Dayanışma Masası kurduğunu ve bunun için okuldan atıldıklarını aktardı. Abdülmelik Yalçın, “Şimdi 14-15-16-17 yaşındayız. Daha önce bizim yerimize kararlar verildi. Bütün bunları umursamamız olabiliriz. Ancak böyle devam edersek umursamak için geç kalacağız. Çünkü bu yaşlarda bazı şeyleri değiştirebiliriz. Çünkü bu sistemi değiştirecek ruhumuz var” dedi.

Konuşmaların ardından işçi- emekçilerin, gençlerin her zaman yanında olan, ezgilerini alanlarda, meydanlarda, eylemlerde onlarla birlikte söyleyen Emeğe Ezgi de devrimci liselilerle birlikte miting alanındaydı. Emeğe Ezgi, gençliğin coşkusuna coşku katan marşlar, halay parçaları söyledi. Liseli devrimci gençlikle birlikte eylem alanlarının marşı haline gelen “Söz Veriyoruz” marşıyla bir kez daha devrim sözü verildi.

Emeğe Ezgi’nin ardından Grup Yankı da söylediği devrim şarkılarıyla gençliğin coşkusunu paylaştı.

Liseli devrimci gençlik, geleceklere sahip çıkmak için okullarda, alanlarda mücadeleyi sürdüreceklerini belirten sloganlarla mitingi sonlandırdı.

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

ÖFKELİ KİTLELER MADIMAK ÖNÜNDEYDİ

Sivas 2 Temmuz 1993’te Pir Sultan Abdal Şenlikleri kapsamında bir araya gelen aydın, sanatçı, yakılarak katledilmişti. Bu yıl katliamın 19. yılında Alevi Bektaşî Federasyonu’u, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Derişim Dernekler Federasyonu ve Mücadele Birliğı Platformu, KESK, BDP, DHF, Partizan, Devrimci Alevi Komiteleri, birçok alevi derneğı, devrimci kurum, sabah saat 11.’de başlayan anma yürüyüşüne katıldı. Katliamı protesto etmek için değişik illerden ve yurt dışından binlerce kişi Sivas’a aktı. Sivas girişinde araçları durduran polis otobüslerde aramalar yaptı, kimlikleri toplayarak GBT kontrolü yaptı.

Sabah erken saatlerinde Ali Baba Mahallesi Cemevi önünde buluşan kitle, saatler 11.00’e gelirken, kortej oluşturarak, Madımak Oteli önüne doğru yürüyüşe geçti. Ali Baba Mahallesi’nden başlayan yürüyüşte, Sivas İl Özel idaresi önünde kurulan arama noktalarında gerginlik çıktı. Polis, bayrak ve pankarta kullanılan tahta sopaları eylemcilerin elinden alınmak istedi. Mücadele Birliğı Platformu’nun girişinde ve Devrimci Alevi Komiteleri’nden sopalara çıkartılmak istenmesi karşısında kitlenin kararlı duruşu polise geri adım attırdı.

Mücadele Birliğı Platformu eyleme “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta” pankartıyla katıldı. “Faşizm’i Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizm’e Karşı Savaş’ta”, “Faşizme Karşı Silah Başına” sloganları atıldı. Yürüyüş halindeki kitlenin önü çevik kuvvet ekipleri, panzer ve akrepler tarafından kesildi. Tertip komitesinin valiyle görüşmesi için kitle bekletildi. Bu sırada Mücadele Birliğı’nin başını çektiğı kurumlar kitleyi yürütmek istedi. Bir süre tartışma yaşandıysa da kitlenin yürüyüşüne engel olunamadı. Eylemi örgütleyenlerin kitle önünde set oluşturması sert eleştirilere uğradı. Bekleme uzadıkça öfke arttı. Sık sık “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Davamız Mahşere Kalmayacak”, “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaş’ta”, “Faşizme karşı Silah Başına” sloganları atıldı.

Daha sonra kitle önündeki barikat açıldı, kitle madımak oteline önüne öfkeyle hızla aktı. Madımak Oteli önüne barikat kuran polis, otelin içine girmek için sadece ölenlerin ailelerine izin verdi. Burada otelin önüne karanfiller bırakıldı. Yapılan konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

DÖB’lü Bir Öğrenci

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK

Mücadele Birliği Platformu olarak, kimi uzun süredir kimi ise yeni başlayan işçilerin eylem çadırını ziyaret ettik. Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizde eylem alanlarındaydık. Ziyaretlerimize bizlerle birlikte katılan Emeğe Ezgi de türküleriyle işçilere destek verdi.

İlk ziyaretimiz Türk Hava yolları işçilerine oldu. 'YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ, ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK, HAVA-İŞ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİL DİR' sloganları atılarak işçilerin yanına gittik. Yaptığımız bu ziyarette bir işçi arkadaşımızla çalışma koşullarından, grev kararını nasıl aldıklarından kısaca greve giden süreçle ilgili sohbet ettik. İşçi arkadaşımız "ben burada on yıldır kabin amiri olarak görev yapıyorum, çalışma koşulları aşırı derecede ağırlaştı. Sağlık sebeplerinden dolayı işten birçok arkadaşımız çıkarıldı. Açılan bütün davalar kazanıldı ama 82 anayasasından sonra maalesef işe alımlarda işverene güç verildiği için arkadaşlarımız tazminatları verilmeksizin gönderilmeye devam edildi. En son grev hakkımızı elimizden alma kanunu geldi. Biz ilk gün valilikten aldığımız izinle bir basın açıklaması yaptık. Kanunda hiç olmayan bir yolla işveren mesaj yoluyla işimize son verdi. Artık öyle bir döneme geldik ki işverenin gözünde işçinin hiçbir değeri yok. Biz herkesin geri alınmasını istiyoruz." Bizlere çevrenin desteğinden bahsediyor "inanılmaz bir destek var, zaten sizleri burada görüyoruz, her yerden değişik görüşten arkadaşlarımız desteğe geliyor, bu da aslında işçi sınıfının büyük bir

kardeş olduğunu gösteriyor.' dedi. En son gençliğe yönelik 'biz o genç arkadaşlara eğer yaptıklarımızla ve düşüncelerimizle örnek olabiliyorsak ne mutlu bize, biz işçiyiz emeğimizi satıyoruz onlar asla emeklerini yedirmesinler, sömürüye karşı dursunlar.' diyerek bitirdik sohbetimizi.

Daha sonrasında uzun süredir fabrika önünde eylemde olan HEY tekstil işçilerinin yanına gittik. Biz yanlarına gittiğimizde işçilerin bir bölümü AKP il binası önünde eylem yapmaya gitmişlerdi. Bizler de çadırda olan işçilerle sohbet ettik. HEY tekstil işçilerinin eylemlerinin nasıl bir yol izlediğini, nasıl ilerleyebileceği üzerine konuştuk. İşçi komitesinin öneminden ve bu eylem komitesinin de aktif çalışması gerektiği üzerine konuştuk. Son olarak 16-17 Haziran'da olan işçi festivaline işçileri davet ettikten, gelip konuşmalarını istedikten sonra, HEY tekstil işçilerinin yanından ayrıldık.

Son olarak BEDAŞ işçilerini ziyaret ettik. İşçilerin morali, kararlılıkları ve güçlerinin yerinde olduğunu gördük. Ziyaret sırasında bir işçi arkadaşımızla sohbet imkânı da bulduk. Bizlere eylem süreçlerini anlatarak başladılar, "Biz BEDAŞ'a bağlı taşeron firmalarda çalışan işçileriz, bizim maaşlarımız zamanında yatırılmıyor, zamanında yatırılrsa bile eksik yatırılıyordu ve bundan dolayı Enerji- Sen sendikamızda örgütlendik. Eylemimizin çıkış noktası şudur, bizim anayasal bir hakkımız var, iş kanununun 34. Maddesinde eğer ki maaşlarımız zamanında yatırılmıyorsa, maaşlarımızı yatırma süresi üzerinden 20 gün geçti ise, iş eylemimizi yerine getirmeme hakkımız var. Bizde dilekçelerle bildirdik "eğer maaşlarımız zamanında yatırılmazsa bu

hakkımızı kullanacağız dedik. Ve bu doğrultuda ayın 21 inde işi bıraktık. Bizim bu eylemimize karşı taşeron firma bizi işten çıkardı. Direnişimiz 18. Gününde bugün." Daha sonra çevredeki desteği sorduk. "BEDAŞ'a bağlı 7 işletmenin 5 i bu eylemin içerisinde. Aynı zaman da bir de diğer direnişteki arkadaşlarımıza destek olmaya gidiyoruz, Hava- İş'e gittik. Bu sürecin bizim açısından olumlu biteceğini düşünüyoruz. Çünkü ısrar ve kararlılığımız sonucunda mutlaka kazanacağımızı biliyoruz." Eylemleri sırasında saldırıların olup olmadığını sorduğumuzda başka bir işçi arkadaşımız, "Yenibosna bölgesinden ülkü Ocaklarından 20-25 faşisti işçi arkadaşlarımızın üstüne saldırmışlar, bizde 450-500 arkadaşımızı oraya yığarak en güzel cevabı verdik. 120 Enerji- Sen işçisi çıkarılıyor BEDAŞ bu ihaleyi yasaklamıyor onun yerine İstanbul'un bütün ülkü ocaklarına haber salınmış 'biz ihaleyi yeni aldık bize eleman yollayın' ve bu arkadaşlarımız yerine ülkü ocaklarında getirilen insanlar yerleştirildi." Diğer işçi arkadaşımız devam ediyor "Şu an bizim işten çıkışımız verilmiş değil, çalışıyor gözüküyoruz. Bu yapılan şey hukuka aykırı. Aslında örgütlü, sendikal olduğumuzdan dolayı bu tasfiye sürecini yaşıyoruz." aynı zamanda işçi dostlarımız TES- İş sendikasının mücadelelerinde sermayenin yanında yer almasından bahsetti. Kendi sendikalarının işçi bağışlarıyla, TES-İş sendikasının ise sermayenin parasıyla hareket ettiğinden söz etti. İşçi dostlarımız en son gençliğe, "hayatının her alanında örgütlü olmaları eğer örgütlü değilsek haklı bir mücadeleyi veremeyiz." diyerek sohbetimizi bitirdik.

BİR ELİN NESİ VAR ÖRGÜTLÜLÜĞÜN SESİ VAR!

Bu yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı. Bunu bize gelişmeler gösteriyor. Tunus'ta Mısır'da halkların ayaklanması sadece oradaki tekelin değil tüm dünya tekellerini korkuttu. Buralarda da bir isyan başlarsa 'bozkırın yanmasını sağlayan o kıvılcımı" söndürmek için faşizm önlemlerini arttırdı. Ama bilmiyorlar ki bozkıra küçük bir kıvılcım düştüğünde bozkırın tamamının ateş alacağını ve devrim ateşinin yanacağını... Şimdi bile rüzgâr sönmüş külü körüklemek için esiyor. Kitlelerin devrimci potansiyelini ortaya çıkartıyor. Kürt halkı, işçiler, emekçiler, aleviler, gençler sokaklara akıyor. Bugüne kadar sokaklarda görmeye alışmadığımız doktorlar sokaklarda. Tiyatrocular özelleştirmelere karşı sokaklarda. Kadınlar bedenlerine burjuvazinin söz sahibi olmasına karşı sokaklarda. Öğrenciler parasız ve sınavsız eğitim için sokaklarda.

Tüm bu eylemler olurken burjuvazinin gözlerine uyku girmiyor. Yapılan eylemleri dağıtmak, onun için kan kaybını önlemektir. Bunu copuyla, biber gazıyla, silahı

Devrim için örgütlenmek ve örgütlemek burjuvaziyi bitirecek en önemli faktördür. Egemen olmak ya da egemenliği sürdürmenin ilk kuralı: böl. 'bölmelisin ki kolay yutabilesin' diye düşünür burjuvazi. Yoksa büyük lokma boğazında kalır. Onun için biz ne kadar örgütlüsek burjuvazi o kadar örgütsüzdür.

ile yapmaya çalışıyor. Kitlenin üzerine bunlarla saldırıyor. Kitleyi birbirinden ayırmak için çalışıyor. Çünkü biliyor ki bir araya gelen birçok kişinin yapamayacağı şey yoktur. Hele de bu kişilerin hepsi aynı hedefe yönelmişse o kitleyi durdurmak zor olur. Örgütlülüğün önemi burada ortaya çıkıyor. Devrim için örgütlenmek ve örgütlemek burjuvaziyi bitirecek en önemli faktördür. Egemen olmak ya da egemenliği sürdürmenin ilk kuralı: böl. 'bölmelisin ki kolay yutabilesin' diye düşünür burjuvazi. Yoksa büyük lokma boğazında kalır. Onun için biz ne kadar örgütlüsek burjuvazi o kadar örgütsüzdür. Burjuvazinin pençesinden kurtulmak için, sosyalizmi kurmak için, doğru politika etrafında örgütlenmemiz gerekir. Doğru politika da reform ya da kısa süreli çözümler değil, iktidar için mücadele olmalıdır.

DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA

Antep'ten bir DÖB'lü

BİR ÇOCUĞUN YAŞAMINDAN ALINTI

Günlerdir aç bu çocuk, günlerdir. Günlerdir üşüyor, günlerdir ağlıyor. Artık gözleri kapanyor yavaşça... Hâkim olamıyor. Kapandıkça kapanyor gözleri. Seriyor yere çıplak vücudunu soğuk betonun üzerine... Ağırlaşıyor göz kapakları... Soğuk üşüyen bedeni katlaşıyor... Üşümüyor artık, hissetmiyor küçük ciğerlerini parçalayan o soğuğu... Acılarla açlıklarla yokluklarla dolu küçücük yüreği son defa çarpıyor...

Sofrası bir gazete parçasındandır. Çıplak soğuk bir betona serer. Bazen o gazete parçasının üzerinde kurumuş bir ekmeğin dilimi, yarısı ısırılmış zeytin... Belki de çöpten aldı onu. Su birikintisinden, çöpten bulduğun kulpu kopmuş bir bardağa çamurlu bulanık suyu doldurmuş. Etrafında oturmuş gazete parçasının... Yüzü zayıf, kemikleri yanaklarına çökmüş; kocaman bakan siyah gözleri daha da belli olmuştu. Ve birden yerdeki sofraya gözleri dikilmişti. Soğuktan kurumuş elini ekmeğe uzatıyor. Ekmeği yiyecekken ekmeğe birden kırılıyor. Diğer parçasını gazete üzerine bırakıyor. Ekmeği ısırarak istiyor ama ekmeğe dudaklarına

batıyor. Kulpu kırık bardağa çamurlu suya uzanıyor. Kendine doğru sürüklüyor. Yüzünü, siyah gözlerinin yansımalarını görüyor bulanık suda... Bir yudum alıyor sudan. Sonra tükürüyor suyu soğuk çıplak bedene. Hepten kaçıyor iştahı. Karnının gürültüsü sanki şimşek çakmış gibi çınlıyor kulaklarında.

Günlerdir aç bu çocuk, günlerdir. Günlerdir üşüyor, günlerdir ağlıyor. Artık gözleri kapanyor yavaşça... Hâkim olamıyor. Kapandıkça kapanyor gözleri. Seriyor yere çıplak vücudunu soğuk betonun üzerine... Ağırlaşıyor göz kapakları... Soğuk üşüyen bedeni katlaşıyor... Üşümüyor artık, hissetmiyor küçük ciğerleri-

ni parçalayan o soğuğu... Acılarla açlıklarla yokluklarla dolu küçücük yüreği son defa çarpıyor... Sabah olunca onun küçük ölü bedenini görenler, sofraya yaptığı gazete parçasını üzerine örtecekler.

Ve her gün, her saniye, milyonlarca insan, çocuk açlıktan ölüyor! Onlara da yetecek kadar depolanmış yiyecek varken. Neden diye sormadan edemiyor insan. Bu ölümler neyin eseri? İnsan nasıl olur da göz yumar buna?

Bu ölümler kapitalizmin eseri! Soru bunun hesabını bu eserin sahibinden, geleceği beklemeden hemen şimdi soralım!!!

Antep'ten bir GY okuru

BÜYÜK 15-16 HAZİRAN AYAKLANMASI

Tarihsel koşullar bazen yığınları hazır olmadan göğü fetmeye yöneltir. Tıpkı 1848 Haziran'ında tüm dağınklığına ve örgütsüzlüğüne rağmen devrime kendi rengini vermeye çalışan Avrupa proleterleri gibi... Ya da sanki, düşman hemen yanı başında Paris'i kuşatmamış gibi, göğü fethetmiş gibi, Paris Komüncüleri gibi... İlk düşeni görür görmez silah kuşanan, Berlin sokaklarını barikatlarıyla süsleyen, uzun yılların çok yoğun olarak proleter savaşımıyla eğittiği, Marks ve Engels'in Avrupa'nın en ileri proleter gücü olarak gördükleri, Alman işçi sınıfının Spartakislerin öncülüğünde girdikleri ayaklanma gibi...

İşte 15-16 Haziran ayaklanması da ne örgütlülük açısından, ne de bilinci toplumsal bir devrim için yeterince hazır olmayan Türkiye proletaryası, gideceği yolu bilmeden, tarihin kendisini öne çıkarmasıyla, devrimci iç güdülerinin yol göstericiliğinde toplumsal değişimin önüne geçti.

Sınıflar mücadelesinin geçmiş deneyimlerini öğrenmek ve oradan dersler çıkarmak mücadelenin geleceği açısından ve devrimci mücadele yürüten kadrolar açısından son derece önemlidir. Bu nedenle Genç yoldaş dergisinde bu sayıdan başlamak üzere bir tarih köşesi olacak ve devrimler tarihinde iz bırakmış, mücadeleye yön vermiş olayları inceleyeceğiz. Bu bölümle genç devrimcilere sürekli bir hatırlatmanın yanı sıra devrimler tarihimizin keskin dönemeçlerini öğrenmiş, incelemiş olacağız. Bu sayımızda Türkiye işçi sınıfının en büyük eylemi olan 15-16 Haziran işçi ayaklanması var.

Tarihsel koşullar bazen yığınları hazır olmadan göğü fetmeye yöneltir. Tıpkı 1848 Haziran'ında tüm dağınklığına ve örgütsüzlüğüne rağmen devrime kendi rengini vermeye çalışan Avrupa proleterleri gibi... Ya da sanki, düşman hemen yanı başında Paris'i kuşatmamış gibi, göğü fethetmiş gibi, Paris Komüncüleri gibi... İlk düşeni görür görmez silah kuşanan, Berlin sokaklarını barikatlarıyla süsleyen, uzun yılların çok yoğun olarak proleter savaşımıyla eğittiği, Marks ve Engels'in Avrupa'nın en ileri proleter gücü olarak gördükleri, Alman işçi sınıfının Spartakislerin öncülüğünde girdikleri ayaklanma gibi...

İşte 15-16 Haziran ayaklanması da ne örgütlülük açısından, ne de bilinci toplumsal bir devrim için yeterince hazır olmayan Türkiye proletaryası, gideceği yolu bilmeden, tarihin kendisini öne çıkarmasıyla, devrimci iç güdülerinin yol göstericiliğinde toplumsal değişimin önüne geçti.

15-16 Haziranı doğuran koşullar neydi? Bunları iki başlıkta ele almalıyız. Birincisi iç koşullar, ikincisi dış koşullar.

İç koşulları incelediğimizde gördüklerimiz şunlardır; Türkiye burjuvazisi Türkiye'de bir devrimle iktidara gelmiş değildir. Onun iktidara gelişi evrimsel ve uzun bir süreci kapsar. Bu nedenle bur-

juva demokratik devrimi yaşamamış ve buradan payını alamamış işçi sınıfı bunun sıkıntısını hep yaşadı, yaşıyor da.

50'li yıllardan sonra Türkiye'de hızla gelişen kapitalizm özellikle imalat sektöründe gelişim gösterdi. O dönemler bu sektörde 250 bin kadar işçi bulunuyordu. Bu yıllarda devlet sektöründe çalışmak tam bir ayrıcalıktı. Buralarda çalışan kişiler yaşamlarını garanti sayıyorlardı. Ve sendikalı olmak da bu ayrıcalıklı çalışanlarındı. Kamu alanında çalışan işçileri örgütleyen Türk-İş böylece ciddi bir memur kitlesini devletin kontrolünde tutuyordu. Çünkü Türk-İş bizzat CIA tarafından finanse edilmiş ve kurulmuş bir örgütlenmedir. Amacı ise işçi sınıfını kontrol altında tutmak ve kapitalizme karşı gelişen mücadelesini engellemektir. Bu dönemler memur alanında çalışan işçiler hem Türk-İş'in etkisi ile hem de devlet güvencesi sayesinde yıllarca sessiz durdular.

60'lı yılların ikinci yarısından sonra özel sektörün gelişimi son derece hızlanmış ve üretilen ürünlerin satımı ise daha çok iç pazara dönüktür. Bunun ilk sonucu ise sanayi proletaryasının yoğunluğunun özel sektöre doğru kaymasıdır. Bunun yanı sıra üretilen ürünlerin iç pazarda satımı daha fazla yüksek bir ücret düzeyi ile mümkündür. Kent yaşamına alışan bir toplumsal kesime ihtiyaç vardır. Toplum içerisinde buna uygun tek güç sürekli büyüyen gücü ile işçi sınıfıydı. Bu dönemler özel sektörde yüksek ücret için verilen mücadeleler daha öndeydi ve DİSK böylesi bir ortamda 1967'de kuruldu. DİSK daha çok özel sektördeki işçileri örgütlemiş ve yüksek ücret için verilen mücadelelerde büyük başarılar elde ederek, işçi sınıfının ciddi bir kesiminin dikkatini çekmiştir. Kısa süre içerisinde 500 bin işçiyi örgütleyebilmiş olması da bunun göstergesidir.

Ayrıca Türk-İş'e bağlı işçilerin önemli bir kısmı DİSK'e geçmek için çeşitli eylemlere girmiş ama burjuvazi

işçilerin bu yönelimini baskıyla ve diğer yollarla engelleyememiştir. Zaten 60'lı yılların yarısından itibaren sokaklarda, işgallerde daha fazla görülen işçi sınıfı, giderek kontrolden çıkıyordu. 70 darbesinin generallerinden birinin söylediği şu söz o dönemi çok iyi anlatır; “Türkiye’de toplumun siyasi uyanışı, iktisadi uyanışı aşmıştır.” Buna birde tüzüğünde yer alan “işçi sınıfına bilimsel sosyalizmi öğretme” maddesi ile DİSK’in hızla işçi sınıfının dikkatini çekmesini ekleyince burjuvazinin elinde DİSK’i kapatma dışında bir seçenek kalmadı.

Bu dönemler ayrıca gençliğin anti-empyralist eylemleri ve eylemlerde gösterilen militanlık, işçi sınıfı ile dayanışma içerisinde bulunmaları son derece etkili olmuştur. Toplumun geleceği olarak görülen gençlik her daim işçi sınıfı ile yan yana mücadele alanlarında olmuştur.

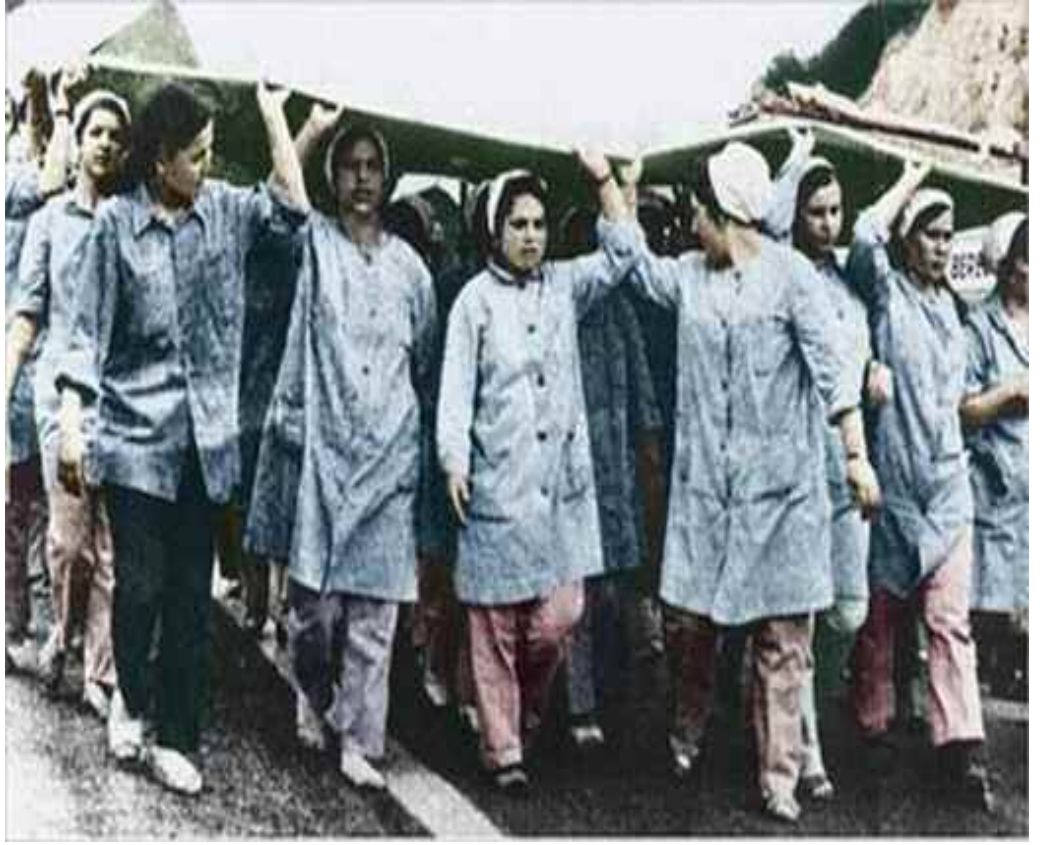
Son olarak ise; yoksul köylülerin toprak işgallerini ve mitinglerini eklemek gerekir. Yaşanan tüm bu gelişmeler içerisinde 15-16 Haziranı besleyen koşullardır. Mücadele içerisinde hızla gelişen işçi sınıfı kendi sınıf örgütünü koruma adına, böylesi iç koşullar üzerinde bir ayaklanmaya doğru hızla yol aldı.

Dış koşulları ise kısaca şöyle özetlemek gerekir: Özellikle Vietnam savaşına karşı tüm dünya işçilerinin ve halklarının dayanışma eylemleri öne çıkıyordu. Öğrenciler üniversiteleri işgal ediyor, liman işçileri silah taşımayı red ediyordu. 68 Mayıs ve Haziran’ında 10 milyon işçi Fransa’da genel greve gitti. Aynı yıllar Avrupa’nın ve dünyanın diğer ülkelerinde de işçi sınıfı milyonlar halinde sokaklarda mücadele ediyordu. Dünya proletaryası birbirinden öğreniyor, güç kazanıyordu. İşte 15-16 Haziran’ın doğduğu iç ve dış koşullarda öne çıkanlar bu gelişmelerdi.

15- 16 Haziran Günleri

Bir olayı en iyi anlatan, geleceğe bırakılan belgeler arasında sanırım anılar ve mektuplardır en önemlileridir. Bizlerde 15-16 Haziran günlerine dair bir anıyı aktararak anlatmak istiyoruz. Bu süreci yaşayan İlyas Bayrak’ın anılarında şunları okuyoruz.

“1970’ de DİSK’e karşı saldırıya geçen devletin karşısında yüz binlerce işçi yürüdü. 16 Haziran sabahı İstanbul ve çevresindeki tüm caddelerden nehirler gibi işçiler akıyordu. Nehirler denize, iş-

çiler Taksim’e kavuşacaktı. Kocaeli, Gebze, Kartal, Levent, Şişli, Bakırköy, Topkapı, Gaziosmanpaşa, Eyüp, Silah-tar’daki fabrikalardan çıkan işçiler Tak-sim’e doğru yürüyüşe geçtiler. Taksim’e giden tüm yollar asker ve polis barikatla-ryıyla kesildi. Barikatların bir kısmı, çatışmasız aşıldı, ama iktidar kesin emir vermişti. Bir çok barikatta çatışma çıktı. İşçiler, taşlarla, sopalarla, yumruklarıyla ve öfkeleriyle yürüdüler barikatların üzerine. Çatışmalar sonunda üç işçi ve bir polis öldü. Çatışmalar sürerken, işçilerin direnişine gelecek destekleri önlemek için vapur seferleri iptal edildi, köprüler geçişe kapatıldı...

İlk direniş İstanbul’da Sungurlar ve Türk Demirdöküm fabrikalarında 14 Haziran gecesi başladı. 15 Haziran’da ise Kocaeli’de ilk olarak Rabak ve Çelik Halat fabrikaları direnişe başladı. Prelli’yi de zorla direnişe kattık. Petrol- İş sendikası işçileri dışarı çıkarmak için hiç uğraşmadı. Bizim kurduğumuz direniş komiteleri işçileri ikna edip dışarı çıkar-dı. Biz 15 Haziran günü Kandıra Sapa-ğını kestik. O zamanlar Vecdi Gönül Kocaeli Valisiydi. Vecdi Gönül yol kesilen yere Jandarma Genel Komutanıyla birlikte geldi. Yürümemizi engellemek için 10 sıra asker kol kola girip yola ba-rikat kurdular. Biz yürümek istediğimizi söyledik ancak bize, verilen emrin işçile-ri yürütmek olduğunu söylediler. Yanı-mızda bir Üsteğmen duruyordu

arkadaşlarımız ona barikatu açın yürüye-lim dediler. Üsteğmen arkadaşımıza kü-für edip vurunca biz yürümeye başladık. Üsteğmen askerlere vur emri vermesine rağmen askerler bize karışmadılar. Biz askerlere hep şunu söyledik bugün asker yarın işçi olacaksınız bize saldırmanızın bir anlamı yok dedik. Oradan Çocuk Parkına yürüdük, konuşmalarımızı yap-tıktan sonra dağıldık. Biz çok iyi eğitilen işçilerdik. Çünkü kitap okumamız mecbu-riydi. 15 Haziran günü hiç unutmuyorum yolu kestiğimizde yolun yan tarafında buğday tarlası vardı. İşçiler aradaki tar-lalara basmamak için tarlaya adım atmı-yorlardı. Biz yolun tamamını kapatmadık hasta, yaşlı, çocuk geçer diye ama asker-ler gelip yolun hepsini kapattılar...

16 Haziran’da İstanbul’da olaylar çıkmıştı arkadaşlarımız ölmüştü. Sendi-kamızın avukatı Şinasi Yıldan her yerde yapılan eylemlerden haber alıyordu ve bizi uyarıyordu taşkınlık çıkmaması için. 16’ sında unutmayacağım bir olay oldu. Valilik şimdiki Maliye binasındaydı. Biz Gazal ve Türk Kablodan çıkan işçilerle ordu evinde buluşmuştuk. Vilayetin önü-ne geldiğimizde Türk Kablo’nun temsil-cisi beni durdurdu ve Valiliği işgal edeceğimizi söyledi. Ben de durdum son-ra o dönemde Kocaeli anayasa direniş komitesinde Saffet Kayalar koşarak gel-ip ne yaptığımı sordu. Ben de Valiliği iş-gal edeceğimizi söyleyince kızdı biz haklarımızı geri almak için yürüyoruz.

Tekrar işçileri yürüyüşe geçirdi ve biz Çocuk Parkına yürüdük...”

Okumaya devam ediyoruz;

“Bütün yollar tutuldu. Trafik durdu. 200 kadar büyük fabrikadan 150 bin kadar iş bırakmış işçi yürüyordu. Ankara-İstanbul trafiği kesilmişti. Haberleşme aksamıştı. Gebze’den başlayan Kartal mıntikasının işçilerini de alarak dev bir yürüyüş kolu oluşmuştu. Aynı anda İzmit’te de bütün fabrikalarda ayaklanma başlamıştı...”

Bazen çatışmalar çıktı. Bazen çatışma çıkmadan emniyet kuvvetlerinin kurduğu barikatlar aşıldı. Ama bütün kolların şehrin merkezinde birleşmesini engellemek için başka yöntemler denediler. Ama çeşitli yürüyüş kollarının hedeflerine varmalarını ve yürüyüşlerini engellemek için zor da kullandılar. Kartal Kadıköy yürüyüş kolunda, Levent yürüyüş kolunda hadiseler çıktı. Polisin ve emniyet kuvvetlerinin her türlü direnişine rağmen işçiler barikatları ve engelleri kaldırarak ilerlediler. Çıkan çatışmalarda 3 işçi öldü. Polislerden ağır yaralananlar oldu. Kartal- Kadıköy yürüyüş kolu bir AP binasını ve Demirel’in kardeşlerine ait bir fabrikayı tahrip ettiler. Bir çok işçi ve polis yaralandı...”

Bu iki gün boyunca sokaklara hakim olan işçi sınıfı burjuvaziye korku dolu anlar yaşattı. “Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Bir Şeyimiz Yok”,

“Bütün Kininiz İşçilere mi?” sloganlarıyla, devrimci iç güdülerıyla, devrimci toplumsal değişime yönelen işçi sınıfı en önemli darbeyi kendi içerisinden almıştı. 15- 16 Haziran işçi ayaklanmasının en önemli dersini göreceğimiz bu bölümde çıkarılan sonucu sınıf mücadelesi içerisinde hiç unutulmamalıdır.

Unutulmaması Gereken Ders

İşçiler ve onlarla birlikte sokaklarda olan gençlik, (özellikle öğrenci gençlik) burjuvaziye korkudan titretirken, radyodan yapılan bir anons bütün gidişatı değiştirebilecek bir etki yaptı. Radyodan konuşan DİSK genel başkanı Kemal Türker’di, söylediklerini ise yine anılardan okuyoruz; “İşçi kardeşlerim! İşçi sınıfının bilinçli temsilcileri! Sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz. Direniyorsunuz. Anayasamız, her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta, kötüsü, göz bebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilir, tahrikleri yapabilir. DİSK Genel Başkanı olarak sizi uyarıyorum”

İşte bu sözler büyük 15-16 Haziran ayaklanmasını, daha ileri gidebilecekken bitiren bir etki yaptı.

Buradan çıkarılması gereken ilk ve en önemli ders; işçi sınıfının devrimin i-

deolojik, politik ve pratik önderi olduğudur. Tüm toplumu devrime taşıyacak, sonuna kadar tek gerçek devrimci sınıf proletaryadır.

İkincisi; sendikal örgütlenmenin işçi sınıfını ve toplumu burjuva yasaların dışarısına çıkartamayacağıdır. Çünkü sendikalizm burjuva yasaları aşmayan bir bilinç düzeyine tekabül eder ve bir burjuva ideolojisidir. İşçi sınıfı kendisi ile birlikte tüm toplumu özgürleştirmek istiyorsa, kendi öz örgütlülüğü olan komiteler aracılığı ile örgütlenmelidir.

Üçüncüsü; kendiliğinden bilincin sınırı en fazla kendi sınıf örgütü olan sendikaların korunması için gerçekleştirilen eylemlerdir. Ama kendiliğinden bilinç içerisinde kendisi için sınıf olma, yani siyasal bilinci de tohum halinde içerir. Bu bilinç, yani siyasal bilinç, işçi sınıfına dışarıdan onun öncü sınıf partisi ve kadroları tarafından verilmelidir.

Dördüncüsü; 15-16 Haziran ayaklanmasında işçi sınıfı ne kadar fedakar ve coşkulu bir mücadele yürütmüş olsa da, henüz bir toplumsal değişimi gerçekleştirebilecek bilinç, örgütlülük ve mücadele deneyiminden uzaktı. Ve tarih bize işçi sınıfını, hatta işçi sınıfının öncü partisi yeterince hazır değilken, tarihin en önüne itildiği, ayaklanmalara itildiğini defalarca göstermiştir.

Beşincisi; politik iktidarı ele geçirmek isteyen bir parti işçi sınıfı ile güçlü bağlara sahip olmalıdır. Onun güvenini kazanmalı ve ona güvenmelidir.

Bu dersler ışığında, büyük 15-16 Haziran ayaklanmasının yolundan yeni ayaklanmalara hazırlanalım!

KOMÜNİST ŞAİR NAZIM HİKMET

Nazım HİKMET; Osmanlı'nın yıkılışına, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na, 1917 Ekim Devrimi'ne, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na, Küba Devrimi'ne tanıklık etmiş; ömrü şiirleriyle, oyunlarıyla, makaleleriyle, romanlarıyla kurtuluş yolu olarak seçtiği, bilince çıkardığı "komünizm" in propagandasını yaparak geçmiş; umudun şairidir.

Marx, insan bilincinin toplumsal koşullar tarafından şekillendiğini söyler ve Nazım 20. asrın başında tüm bu olaylara doğar. Paşa torunu olan Nazım'ın annesi çok iyi resim yapan, çok iyi piyano çalan biridir; babası ise memurdur. Dedesi Nazım Paşa'dan etkilenip şiirler yazmaya başlayan Nazım HİKMET Bahriye Mektebi'nde güverte subayı olduktan sonra memleketin halini değerlendirip bu mesleği bırakma kararı alır. Bu zamanlar İstanbul işgal altındadır ve O, henüz 19 yaşında iken ailesine haber vermeden Anadolu'ya geçer.

Anadolu, o zamanlar kurtuluş arayan birçok aydının gözlerinin çevrildiği yerdir. Nazım burada Spartakistlerle tanışır. Bu grup, o dönem Almanya'da Rosa Lüksemburglar yolunda olan, ismini Spartaküs'ten alan bir gruptur. Devrimcidirler ve Nazım'a kurtuluşun "Bolşevizm" olduğu yönünde propaganda yaparak, bu topraklarda yetişen, iliklerine kadar komünist olan Nazım'ın hayatında yönlendirici bir rol oynarlar.

Moskova'ya, devrimin merkezine gidip marksizmi, komünizmi, devrimi yerinde görüp öğrenmeye karar veren

Nazım yönünü Rusya'ya çevirir. Bolu'da öğretmenlik yaptıktan sonra Ankara'ya, oradan Trabzon ve Batum'a geçen Nazım; Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim kitabında (romandır fakat otobiyografik izler taşır) Batum'da iken yapılmış bir iç hesaplaşmada zor olan yolu yüreğinin sesine uyarak nasıl seçtiğini anlatır:

"Oturdum Batum'da Fransa otelinde, yalnız ayakları mı, her bir yanı oymalı, yaldızlı, girintili, çıkıntılı, oval bir masa. Rokoko... Üsküdar'daki yalının misafir odasında da rokoko bir masa vardır... Ro-ko-ko... Karadeniz kıyısından Ankara'ya, sonra oradan Bolu'ya yaptığım otuz beş günlük, otuz beş yıllık yayan yolculukla, öğretmenlik ettiğim kasabaya, kısacası, uzun lafın kısası, İstanbullu paşazadenin, daha doğrusu paşa torununun, Anadolu ile tanışması, bu kere de Batum'da, Fransa otelinde, rokoko masanın üstünde duruyor, yırtık, kirli kanlı bir yazma gibi serilmiş rokoko masanın üstünde... Bakıyorum, ağlamak geliyor içimden. Bakıyorum, öfkeden kan tepeme çıkıyor yine. Bakıyorum, utanıyorum yine Üsküdar'daki yalıdan. Karar ver oğlum, diyorum kendi kendime, karar ver... Karar verildi. Ölmek var, dönmek yok. Dur, acele etme oğlum. Koyalım soruları da şu masanın üstüne, Anadolu'nun yanı başına. Neyini verebilirsin? Ne verebilirsin? Her şeyimi, her şey... Hürriyetini, Evet! Hapishanelerde kaç yıl yatabilirsin bu uğurda... Gerekirse ömrüm boyunca... İyi ama sen kadınları seversin, yi-

yip içmeyi, temiz giyinmeyi seversin. Avrupa'yı, Asya'yı, Amerika'yı, Afrika'yı dolaşabilmek için can atıyorsun. Anadolu'yu Batum'daki rokoko masanın üstünde bırakıp ta Tiflis'ten Kars'a, oradan da Ankara'ya döndün mü, beş altı yıla kalmaz mebus olursun, bakan olursun, kadın, yemek, içmek, sanat, dünya... Bırak! Hapislerde gerekirse ömrüm boyunca yatabilirim... Peki, asılmak ta var, öldürülmek de, Suphi'yle arkadaşları gibi boğulmak ta var, komünist olursam, diye sormadın mı kendi kendine Batum'da? Sordum? Öldürülmekten korkuyor musun? Diye sordum. Korkmuyorum, dedim. Birden, düşünmeden mi? Hayır. Önce korktuğumu anladım, sonra korkmadığımı. Sonra sakatlığa, topallığa, sağırlığa razı mısın bu uğurda? diye sordum. Verem illetine, yürek hastalıklarına, körlüğe? Körlük mü?... Körlük... Dur, hiç düşünmemiştim kör de olunabileceğini bu uğurda. Kalktım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Dolaştım odanın içinde... Eşyaları ellerimle yoklayarak, kapalı gözlerimin karanlığında odayı dolaştım. İki kere tökezlenip, yere kapandım, ama gözlerimi açmadım... Sonra masanın başında durdum. Gözlerimi açtım. Razıyım körlüğe de... Biraz çocukça, belki de biraz komik... Ama doğrusu bu. Ne kitaplardan, ne ağız propagandasıyla, ne de sosyal durumum yüzünden geldim geldiğim yere... Beni geldiğim yere Anadolu getirdi. Kıyısından şöyle bir üstünkörü seyrettiğim Anadolu. Yüreğim getirdi beni geldiğim yere... İşte böyle..."

Nazım Moskova'dadır. Devrimin

***Korkmuyorum, dedim. Birden, düşünmeden mi? Hayır. Önce korktuğumu anladım, sonra korkmadığımı. Sonra sakatlığa, topallığa, sağırlığa razı mısın bu uğurda? diye sordum. Verem illetine, yürek hastalıklarına, körlüğe? Körlük mü?... Körlük... Dur, hiç düşünmemiştim kör de oluna-
bileceğini bu uğurda. Kalktım. Gözlerimi sınımsız yumdum. Dolaştım odanın içinde... Eşyaları ellerimle yoklayarak, kapalı gözlerimin karanlığında odayı dolaştım. İki kere tökezlenip, yere kapandım, ama gözlerimi açmadım... Sonra masanın başında durdum. Gözlerimi açtım. Razıyım körlüğe de... Biraz çocukça, belki de biraz komik... Ama doğrusu bu. Ne kitaplardan, ne ağız propagandasıyla, ne de sosyal durumum yüzünden geldim geldiğim yere... Beni geldiğim yere Anadolu getirdi. Kıyısından şöyle bir üstünkörü seyrettiğim Anadolu. Yüreğim getirdi beni geldiğim yere... İşte böyle..."***

merkezinde. Buraya gelirken Gürcistan'da bir otelde TKP üyelerinden birkaç kişiyle tanışmıştır. Sovyetlerde bulunan birçok Türk gibi, Çarlığın yıkılmasıyla sürgüne gönderildiği Sibiryadan gelip özgürlüğüne kavuşan Mustafa Suphi de 1917 Ekim Devrimi'nden oldukça etkilenmiştir. Mustafa Suphi, bu devrimi Türkiye'ye taşıma fikriyle "Bolşevizm'den beslenen, iktidar hedefi güden" Türkiye Komünist Partisi'ni kurar. Yıl 1920'dir. Bakü'de kurulan bu parti çok geçmeden Türkiye'de faaliyet yürütmeye başlar. Suphi, Anadolu'ya giderken 14 yoldaşıyla birlikte, Ankara Hükümeti tarafından Trabzon yakınlarında Karadeniz'de boğdurularak katledilir. Nazım'ın Tiflis'te tanıştığı komünistler, Suphi sonrası TKP'yi toparlama amacındadırlar. Nazım; Spartakistlerin, TKP üyelerinin etkisi ile komünizmin sınıfsız sömürsüz bir toplum olduğunu öğrenmiştir. Böyle bir topluma ulaşmak için önce işçilerin emekçilerin iktidarının kurulması gerektiği, proletarya diktatörlüğü denen bu iktidarı kurmak için ise örgütlü bir güç olunmasının şart olduğu ve komünist partilerinin işte bu işçileri, emekçileri örgütlemek için aydınlar ve sınıf bilinçli kadrolar tarafından kurulmuş organizasyonlar olduğu bilincindedir.

Nazım Moskova'dadır. KUTV'da diyalektiğin yasalarını, tarihsel materyalizmi ders ders görmüş; Lenin'i, Marks'ı, Engels'i bolca okumuş; Mayakovski ile burada tanışmıştır.

Nazım'ın kavgası şiirini, şiiri kavgasını büyütüştür. O'nun için aslolan devrimdir ve şiir devrime hizmet etmelidir. Nazım için Sovyetlerde geçirdiği bu 3 yıl, zamansız yitirilen "büyük usta"nın sanatını öğrenmekle geçecektir. Naaşı başında nöbet tuttuğu Lenin'e ve O'nun eserine bağlılığını hep sürdürecektir.

***"Öldü büyük ustamız,
öl-dü.***

***Lakin arkasında kolu bağlı bırakmadı
bizi.***

Bize sanatın sırrını öğretip öldü.

***Tamamlayacağız
şaheserimizi!"***

Nazım Türkiye'ye döner. Örgütlü-

dür artık. TKP'de aktif çalışma yürütür: Meydanlarda gazete satar, kongrelere katılır. O, artık komünisttir. Resimli Ay dergisinde çalışmaya başlamıştır. Bir gün genel yayın yönetmenin yanına gelir ve "Ben edebiyat ve sanatta kilit noktalarını tutmuş olan sahte şöhretleri yıkmak, onların yeni sanata kapadıkları yolu açmak istiyorum. Bu putları yıkmak için bir kampanya açsak nasıl olur?" der. Dedikleri kabul olur ve açılan bu kampanya bomba gibi patlar o dönem. Nazım, Mehmet Emin Yurdakul'un aslında 'milli şair' sıfatına uygun olmadığını, Yakup Kadri'nin tüm geri yanlarını, Peyami Safa'nın sonradan sağ eğilim gösterdiği ve nice 'sahte şöhret'i PUTLARI YIKIYORUZ başlığı altında eleştirir, yazılar yazar. Daha nice tartışma da karşılık olarak peşi sıra gelir.

Yıl 1933 olmuştur. Kız kardeşinin arkadaşı olan Piraye ile tanışır. Evlenirler, 5 yıl birlikte yaşarlar ve Nazım 1938 yılında tutuklanır. Cezası 18 yıldır. O, 13 yıl yatar. İlk yıllarını Sultanahmet Cezaevi'nde geçirdikten sonra 41 yılında Bursa Cezaevi'ne gönderilir. Evet, 13 yıl yatar.

Yatar ama nasıl yatar?

O'nu hayata bağlayan daha doğrusu hayattan bir kez olsun koparmayan şey, mücadeledir. Umut dolu mücadele. Cezaevinde hiçbir zaman umutsuzluğa düşmemiştir. Orayı yaşam alanına çevirmiş, nice şairi nice romancıyı, hikayeciyi yetiştirmiştir orada. Kitaplar çevirmiş, oyunlar yazmıştır. Ünlü kitabı 'Memleketimden İnsan Manzaraları'nı cezaevinde yazmaya başlar ve bitirir. Azimlidir, çalışkandır; küçük küçük kağıtları birbirine ekleyip bir dünya haritası çizmiştir. Her sabah radyosunu açmış ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda durumun ne olduğunu öğrenip haritadan milim milim takip etmiştir, Nazileri ve onların karşısında savaşan Kızıl Ordu'yu. Bu kitabında da bunu işlemiştir. Ve hiçbir yazar (Sovyet yazarlar dahil) O'nun kadar iyi anlata-mamıştır bu savaşı. İçeride dokuma ile uğraşır, kazandığı paranın bir kısmını da dışarıya Piraye'ye gönderir. 'Düşmana inat bir gün daha yaşamak' diyen Nazım için Cahit Sıtkı Tarancı bir şiir yazmıştır "Benerci Jokont Varan Üç

*Bedrettin/ Hey kahpe felek ne oyunlar
ettin/ En yavuz evladı bu memleketin/
Nazım ağbey hapislerde çürür.” diye
biten. Fakat Nazım bu şiiri pek beğen-
mez ve cevaben Sevdalınız Komünisttir
şiirini yazar:*

*“Sevdalınız komünisttir,
on yıldan beri hapistir,
yatar bursa kalesinde.*

*Yatar amma, zincirini kırmış yatar,
en âlâ bir mertebeye ermiş yatar,
yatar bursa kalesinde.*

*Memleket toprağındadır kökü,
Bedreddin gibi taşır yükü,
yatar bursa kalesinde.*

*Türküsu tükenip bitmeden,
cennetini kaybetmeden,
yatar bursa kalesinde.”*

Cezaevinden çıkar ve direk Sovyet-
lere gider. Orada çok iyi ağırlanır, da-
vasının olduğu yere geldiğinden çok
mutludur Nazım. Hala aktif hala umut
dolu hala mücadele adamıdır.

Yıl 1959 olur. Küba’da Batista iktidarı
yıkılmış, devrim olmuştur. Hemen uça-
ğa biner ve Küba’ya gider. Orada yaşam
her şeyiyle istediği, kurguladığı, inan-
dığı, uğruna mücadele ettiği biçimiyle
karşısındadır. O yıllarda yazdığı Saman
Sarısı adlı şiirinde Küba Devrimi ile il-
gili bir bölüm vardır.

*“Fidel de içlerinde 82’ nin 12’si sağ
kalmıştı.*

*Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56’ nın
Kasımında*

*Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralı-
ğında 56’ nın*

*Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şuba-
tında 57’ nin*

*Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000
oldular*

Fidel de içlerinde

*Fidel de içlerinde bir milyon yüz mil-
yon bütün insanlık oldular,
yıkıldılar Batista’yı 1959’un ocağında.”*

1960’ların sonu ve 70’li yıllar Na-
zım’ın kitle ile buluşma yılları oldu. İş-
te o görkemli günlerde şiirleri kitlelerin
kurtuluş arayışında yüreklerin sesi oldu
alanlarda. Şöyle demişti bir yazısında:
“Hayatlarında dövüşenlerin isimleri, ö-

*lümülerinden sonra da, sağ kalan düş-
manlarıyla kavgada devam eder.”*

Evet, tarih 3 Haziran 1963, Nazım
öldü.

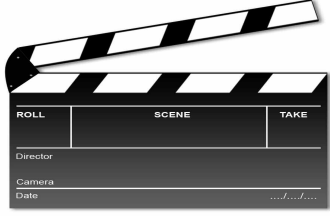
O öldü ama sağ kalan düşmanları
O’nun adını, şiirlerini kitlelerin zihninin-
den silemedi.

Yine de sermaye sınıfı Nazım’ın şi-
irlerinin kitlelere ulaşmasını engelle-
mek için elinden geleni yapıyor. Ve en
çok tepki çeken şey ise, oğlu Mehmet
Fuat’ın Nazım’ın tüm şiirlerinin telif
hakkını Yapı Kredi Yayınları’na ver-
mesi oldu. Komünist Nazım Hik-
met’ten geriye romantik, memleket
sevdalısı bir milli şair bırakılmak isten-
di. Birçok şiiri sansüre uğradı, kapi-
talist sistem Nazım Hikmet’in eserlerini
yayımlarına taşıma olanağını insanlar-
dan bu şekilde almayı denedi. 1951 yı-
lında TC. devletinin vatandaşlıktan
çıkarıldığı Nazım HİKMET, 2006 yılında
‘vatandaşlıktan çıkarmalar’la ilgili bir
önergeyle 2009 yılında yeniden Türk
vatandaşlığına alındı. Demek oluyor ki
yıllardır kitlelere devrimi götüren, on-
ları bu mücadele alanında adeta marş-
laşan şiirleriyle diri tutan Nazım’ın
etkisini azaltmak daha doğrusu O’nun;
her satırından umut, mücadele azmi, i-
nanç, kararlılık akan eserlerinin içini
boşaltmak, korkuyla her gün sarsılan
sistemin büyük amaçlarından biri haline

geldi.

TC. devletinin Deniz Gezmiş gibi
devrimci önderlerden tutun da, dev-
rimci aydın, sanatçılar için ve hatta o-
laylar üzerinden de örnekler verecek
olursak, 1 Mayıs’ın kazanılması, 6 Ma-
yıs anmaları için uyguladığı “içini bo-
şaltma” politikaları dün olduğu gibi
bugün de Nazım Hikmet üzerinde uy-
gulanıyor. Nazım Hikmet her ne kadar
memleket şairi, sevda şairi gibi sıfatlar
alsa da; O bugün Türkiye ve K. Kürdis-
tan işçi sınıfına, emekçilerine, gençleri-
ne ‘komünizmi’ öğreten bir büyük
ustadır. Lenin’den öğrendiği sanatın sır-
rını hayatı boyunca yaşam mücadelesi
yapmış, eserleriyle toplumun her kat-
manına seslenmiş, ezberlenecek; kıla-
vuz edilecek binlerce şiiriyle yüreklere
yerini üç beş kara propaganda ile siline-
meyecek denli kazımıştır. Bugün bu ül-
kede Deniz Gezmiş demek nasıl devrim
demek ise Nazım Hikmet demek de bir
o kadar devrim, sosyalizm mücadelesi
demektir. Evet, Nazım Hikmet 3 Hazi-
ran 1963 yılından bu yana aramızda yok
ama düşünceleriyle mücadelemizin her
alanında bizlerle ve olmaya da devam
edecek.

Nazım Hikmet dışında Haziran’da
ölen Ahmet Arif ve Orhan Kemal’i de
mücadelemize kattıkları ile saygıyla a-
nıyoruz.

FİLM TANITIM

“BLACK” BAŞARININ, AZMIN VE İNANCIN HİKAYESİ...

“Benim hikâyemdeki dünya farklı...

Sesler sessizliğe dönüşür...

Aydınlık da karanlığa.

Benim dünyam bu...

Ne görülür, ne de duyulur.

Benim dünyamın tek bir ismi var: Siyah!”

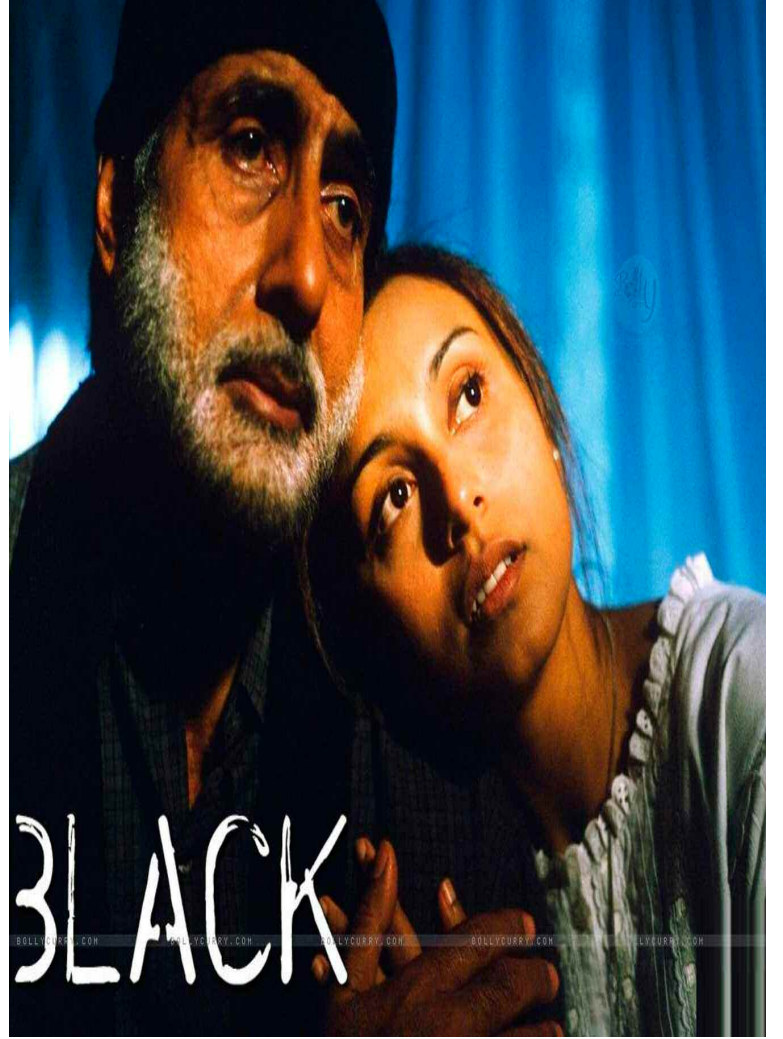
diyen Michelle’in ve

“Ona sözcüklerden bir kanat takacağım Bayan Nair, uçmayı öğreteceğim...” diyen öğretmenin öyküsüdür anlatılan filmde.

2005 Hindistan yapımı olan, yönetmeni ve senaristi Sanjay Leela Bhansali’nin çektiği filmde her ne kadar dramatik yön ağır basıyorsa da aslında bir başarının öyküsü, azmi, öğrenme duygusu ve en önemlisi pes etmemenin önemi veriliyor izleyiciye. Filmin konusu, oyuncuların başarısı, müzikleri filmi izleyenleri aynı anda gülümsetip ağlatan ve en çok da düşündürülen bir özelliğe sahip.

Michelle’in küçük hali Ayesha Kapoor, karanlığın içinde kaybolmuş, öfke ve isyan içindeki küçük kızı son derece doğal bir şekilde oynuyor. Rani Mukherjee de aynı inandırıcılık içinde bir yetişkin olan Michelle’in duygularını perdeye yansıtıyor. Amitabh Bachchan ise görmüş geçirmiş, bilge Debraj karakteriyle mükemmel uyum sağlamış öğretmeni canlandırıyor. Shernaz Patel, Dhritiman Chatterjee, Sillo Mahava, Chippy Gangjee, Mahabanoo Mody-Kotwal, Nandana Sen, Kenny Desai filmde başarılı bir şekilde yer alan diğer oyuncular.

Filmi ilk izlemeye başlayınca bebekken geçirdiği bir rahatsızlık sonucu görme ve duyma yeteneğini kaybeden Michelle’nin hırçın ve karanlık dünyası yansıyor bizlere. Tüm yolları deneyen aile en son umut olarak Michelle’ye öğretmenlik yapması için Sahai isimli öğretmeni evlerine alıyorlar. Ve böylece Michelle’in karanlık ve hırçın dünyası 8 yaşındayken bir öğretmenle değişmeye başlıyor. Sahai bir öğretmenin bakış açısının bolluğu ile karşılık veriyor ki bu sayede imkansız-bu da asla öğrencisine öğretmediği bir ke-

lime- başarıyor. Tüm ömrünü Michelle’e adayan öğretmenin tek hayali onu üniversite mezunu yapabilmek. Uzun uğraşlar ve çabalar sonucu üniversiteyi bitiren Michelle, *“Düşler gören, gözler değil akıldır. Gözlerim görmüyor ama yine de düşünüyorum. Düşümüz, bir gün mezun olmam...”* diyerek öğretmeni ve kendisinin düşünüyü gerçekleştiriyor.

Ve Michelle ilk defa mezuniyet töreninde *“Ve Bugün, Hayatımda İlk Kez, Görme Yeteneğimin Eksikliğini Hissettiyorum”* diyerek yaşamını anlamlı kılan O insana duyduğu saygıyı, özlemi ve kendisinin fiziksel eksikliğinin ona verdiği acıyı ortaya koyuyor. Konuşmasını *“Tanrı söz konusuysa hepimiz körüz. Onu ne gördünüz, ne de duyduunuz. Ama ben Tanrı’ya dokundum. Varlığını hissettim. Ona Ö diyorum. Öğretmen”* diyerek sonlandıran Michelle büyük bir azmin örneğini sergiliyor. İmkansızın olmadığı görülüyor bu filmde.

İzlerken hem güldüren hem ağlatan hem de düşündürülen film İzleyiciye önemli dersler ve yeni dünyalar sunarken izlenmeye değer filmler arasındaki yerini alıyor.

Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek

İşçi Sınıfı Özgürleşmeden Öğrenci Gençlik Özgürleşemez

Fidel de içlerinde 82' nin 12'si sağ kalmıştı.

Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56' nın Kasımında

Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralığında 56' nın

Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şubatında 57' nin

Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular

Fidel de içlerinde

Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon bütün insanlık oldular,

yıktılar Batista'yı 959'un ocağında